

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

První sólista baletu NDM

**KOKI
NISHIOKA**

Mám rád postavy s výbušnými emocemi

OPERA

Operní komedie Jaroslava
Křičky BÍLÝ PÁN

ČINOHRA

Světová premiéra
LOJZKA LAPÁČKA

MUZIKAL

JÍŘÍ KRHUT
Muzikant, textař a bavič

EXTRA

Nový mistrovský klavír
ve slavnostním sále

NOVÉ ČÍSLO

#03

INTERNETOVÝ

MAGAZÍN

- PODCASTY
- AUDIO
- ZÁKULISÍ
- VIDEO

magazin.ndm.cz

SLOVO ŘEDITELE DIVADLA

Vážení a milí diváci, milí přátelé,

začíná nový rok s posledním dvojčíslem 22! Rok, jehož čtyřmístné číslo je složeno ze tří dvojek a jedné nuly. Nula je v něm na druhém místě! A vy jste právě otevřeli 55. (!) číslo našeho časopisu. Máme v tom dále hledat symboliku v číslech? Nebo je to jen shoda náhod? Hra s čísly? Podstatou divadla je hra a my pevně doufáme, že budeme moci hrát po celý nový rok 2022! Již podruhé vstupujeme do nového roku se zkušeností, o které jsme neměli ještě na začátku měsíce března 2020 představu, že se může tak silně a tak dlouhodobě dotknout (a někdy i doslova osudově) našich životů. Celosvětová koronavirová pandemie mnohé naše jistoty zásadně zrelativizovala, či zcela zrušila. Narušila spokojený poklid naší nasycené části světa. Znejistila a mnohé i rozdělila. Vše díky šíření neviditelného viru nejasného původu. Co že to žijeme za dobu? Co a proč nás to potkalo? A mohli jsme a můžeme to ovlivnit? Jak a čím? Kladení otázek a hledání odpovědí je potřebné a ozdravné. Nemělo by však vést k sebestřosti, které někdy často propadáme.

V tomto kontextu mě vede přemýšlení ke dvěma našim připravovaným inscenacím. Jejich premiéry se, pevně věřím, uskuteční v plánovaných termínech, v prvních dvou měsících nového roku. Na leden připravuje soubor činohry adaptaci románu spisovatele a ostravského rodáka Oty Filipa *Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy*. Tomáš Vůjtek připravil z této rozsáhlé prózy, která patří k jednomu z vrcholů českého románu druhé poloviny dvacátého století, působivou divadelní adaptaci. Jeho hrdinové procházejí – každý jak umí a může – turbulentním obdobím převážně na Slezské Ostravě a v jejím bezprostředním okolí, mezi lety 1928 až 1968. Byly to doby nelehké, v mnohém absurdní, životu nebezpečné. A za pozornost stojí i životní osudy autora tohoto velkého ostravského románu, který nese i silné autobiografické prvky.

Operní únorová premiéra je věnována opeře skladatele Hanse Krásy *Zásnuby ve snu*. Tato premiéra otevírá zároveň novou dramaturgickou řadu nazvanou Opery tereziňských skladatelů. Připomínáme tak pozoruhodnou součást české meziválečné hudební kultury, která měla být nadobro vymazána z naší kulturní historie. Mnozí její představitelé, kterým se nepodařilo včas

odejít před nacistickou okupací naší země v roce 1939, byli díky svému židovskému původu postaveni na okraj společnosti, zbaveni základních práv. U tohoto skladatele následovala nejprve v roce 1942 deportace do tereziňského ghetta a po dvou letech, 16. října 1944, byl Krása odeslán transportem do koncentračního tábora v Osvětimi. Zde je hned po příjezdu 18. října zavražděn. Stejný osud a stejné datum úmrtí mají i další dva skladatelé, jejichž opery vám představíme v následujících sezónách – Viktor Ullmann a Pavel Haas.

Věřím, že setkání s Lojzkem Lapáčkem i s podmanivým hudebním světem opery Hanse Krásy bude pro Vás silným divadelním zážitkem! O ten nám jde v první řadě. Uvedení a představení obou děl a jejich autorů v širším společenském kontextu nám nejen otvírá minulost a nepřiliš známé historické i kulturní souvislosti, ale rovněž nám dává zrcadlo, inspiraci, možné odpovědi na otázky, které před nás klade naše přítomnost. I o tom je divadlo a dění kolem něj!

Milí divadelní přátelé, přeji Vám do nového roku 2022 v první řadě hodně zdraví! Zdraví těla i ducha. Zdraví ve vztazích, zdravou mysl! Zdravou radost ze smysluplné práce a všelikého našeho konání. Zdravou radost ze zdravých vztahů mezi lidmi. Radost z ozdravné síly, kterou pro naše životy přináší setkání s krásou a uměním. A nepodceňujte prosím ani ozdravnou funkci divadla a divadelních setkání! Pevně věřím, že pro Vás budeme moci hrát po celý rok 2022!

A nakonec mi dovoluji co nejsrdčněji poděkovat Vám všem, kteří jste zachovali našemu divadlu v těchto uplynulých dobách svou přízeň. I když vládní nařízení přináší mnoho omezení diváckého komfortu. V poslední době byli někteří vyloučeni, v souladu se zněním nových vládních opatření, z možnosti návštěvy některých akcí a podniků, včetně divadel. Děkuji Vám všem, kteří jste nám zachovali přízeň, i když jsme museli mnohá představení zrušit. I divadlo dělají jenom lidé, kterým se také nemoc nevyhýbá.

A tak Vám – nám všem – přeji zdravý rok 2022! A divadlo bude!!!

V úctě Váš

Jiří Nekvasil

OPERA _____ 5

ČINOHRA _____ 13

BALET _____ 25

MUZIKÁL _____ 33

EXTRA _____ 44

ATELIÉR _____ 46

**Šetřete svůj čas
a namíchejte si
své vlastní
předplatné**

**Zvýhodnění -30%
z celkové částky**

Lze zakoupit
**on-line nebo osobně
v prodeji předplatného**

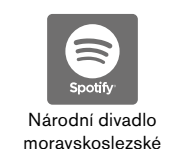
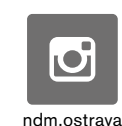
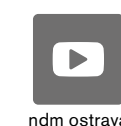
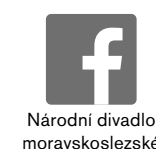
**Zvolte si počet představení,
termíny, sedadla
i počty vstupenek**

**Zakupte si vstupenky
na minimálně
4 různá představení**

MOJE ABO je přenosné

Bud'te s námi i ve virtuálním světě...

INTERNETOVÝ
MAGAZÍN
magazin.ndm.cz

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a muzikál, které hrají pravidelně na třech stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka, Divadle Jiřího Myrona a Divadle „12“.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úrovní se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Společně s Ostravským centrem nové hudby je Národní divadlo moravskoslezské pořadatelem festivalu NODO (Dny nové opery Ostrava / New Opera Days Ostrava). Několikadenní festival poskytuje co dva roky prostor pro realizaci nových operních děl současných skladatelů. Poprvé se festival NODO konal v roce 2012, kdy se setkal s velkým zájmem účastníků i médií.

Divadlo Antonína Dvořáka bylo postaveno v novobaročném stylu vídeňským architektem Alexandrem Grafem. Městské divadlo bylo slavnostně otevřeno 28. září 1907 a do roku 1919 se v něm hrálo výhradně německy. Od roku 1919 bylo stálou scénou Národního divadla moravsko-slezského. Během války divadlo zasáhlo bombardování a byla nutná jeho rekonstrukce. Po ní budova vystřídala označení Zemské divadlo, Velké divadlo a od roku 1948 Divadlo Zdeňka Nejedlého. V 50. letech došlo ke změně vnějšího vzhledu divadla, novobaroční prvky byly nahrazeny sloupovou řadou v průčelí. Název Divadlo Antonína Dvořáka nese od roku 1990. Divadlo Antonína Dvořáka je domovskou scénou souboru opery, hrají zde i soubory činohry a baletu. Hlediště pojme 513 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona bylo původně Národním domem, jehož stavba byla zahájena v roce 1892 podle návrhu architekta Josefa Srba v novorenesančním slohu. Slavnostní otevření se uskutečnilo 16. a 17. června 1894. V letech 1908–1919 zde působilo první stálé české profesionální divadlo, v roce 1919 se stal Národní dům druhou scénou Národního divadla moravsko-slezského. Národní dům sloužil ale převážně ke společenským účelům, od roku 1925 zde sídlilo kino Kosmos. Od roku 1954 nese budova jméno Divadlo Jiřího Myrona. V prosinci roku 1976 došlo k požáru, který budovu prakticky zničil. Po rekonstrukci a dostavbě bylo divadlo opět otevřeno v roce 1986. Divadlo Jiřího Myrona je domovskou scénou souboru muzikál, účinkuje zde také činoherní a baletní soubor a hlediště pojme 623 diváků.

Divadlo „12“ je od 100. sezóny komorním divadelním prostorem Národního divadla moravskoslezského. Slavnostní otevření se uskutečnilo dne 16. září 2018. Scéna se nachází v areálu budov Divadla Jiřího Myrona na třídě Čs. legií 12 v prostorách, kde dříve bývala Občanská záložna. Divadlo tvoří dva prostory – mimo hlediště a sál je to také divadelní bar Ve Dvanáctce. Autorem architektonické studie je architekt Jiří Stejskalík. Toto divadlo pro 60 diváků nabízí velmi intimní atmosféru a jedinečný intenzivní kontakt mezi hercem a divákem. Je místem pro inscenace a aktivity všech souborů NDM a další experimentální divadelní projekty na pomezí žánrů. Na programu jsou také talkshow nebo komorní hudební vystoupení. V období divadelních prázdnin „Dvanáctka“ hostí Měsíc autorského čtení.

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Ředitel: Jiří Nekvasil
Správní ředitel: Vítězslav Raszka
Hudební ředitel opery: Marek Šedivý
Šéf činohry: Vojtěch Štěpánek
Šéfka baletu: Lenka Dřímálová
Šéfka muzikálu: Gabriela Petráková
Šéf výpravy, scénograf: David Bazika
Šéfka marketingu a obchodu: Markéta Chlebová
Umělecko-provozní šéf Divadla „12“: Jan Bednařík
Mimořádné projekty: Kateřina Svobodová
Adresa redakce: Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava
Odpovědná redaktorka: Lenka Schreiberová

Autoři textů: Juraj Bajús, Štěpánka Bielešová, Pavel Gejguš, Daniela Jirmanová, Martin Mikolášek, Hana Nováková, Tomáš Novotný, Tereza Osmančíková, Karolína Pečenková, Kateřina Svobodová, Šárka Swiderová, Alice Taussiková, Tomáš Vůjtek
Program a repertoár: Milena Sladká
Technická spolupráce: Jarmila Faferková
Grafická úprava: Václav Melecký
Redakční uzávěrka: 22. listopadu 2021
Vychází: 21. prosince 2021
Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské
Tisk: CZECH PRINT CENTER a. s.
ISSN 2533-705X

Máte zájem inzerovat v časopise NDM? Kontaktujte paní **Andreu Pánkovou**, andrea.pankova@ndm.cz, tel: 731 498 581

opera

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2021/2022

Bedřich Smetana (1824–1884)
HUBIČKA
Prostonárodní opera o dvou jednáních z roku 1876
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 23. a 25. září 2021 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky

Maurice Ravel (1875–1937)
DÍTĚ A KOUZLA (L'Enfant et les Sortilèges)
Lyrická fantazie o dvou částech z roku 1925
Režie: Juraj Čiernik
Hudební příprava: Paolo Gatto
Klaviří doprovod: Michal Bárta, Martin Pančocha
Premiéra 10. února 2022 v Divadle „12“
Uvádíme v českém překladu Jana Štycha st.

Jules Massenet (1842–1912)
MANON
Opera o pěti dějstvích z roku 1884
Hudební nastudování: Bruno Ferrandis
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 28. a 30. dubna 2022 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme ve francouzském originále s českými a anglickými titulky

Giacomo Puccini (1858–1924)
TOSCA
Opera o třech dějstvích z roku 1899
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 9. a 15. října 2021 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v italském originále s českými a anglickými titulky

Hans Krása (1899–1944)
ZASNUBY VE SNU (Verlobung im Traum)
Opera o dvou dějstvích z roku 1930
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 17. a 19. února 2022 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v německém originále s českými a anglickými titulky

Bedřich Smetana (1824–1884)
DVĚ VDOVY
Komická opera o dvou jednáních z roku 1874
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Režie: ROCC
Premiéry 9. a 11. června 2022 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky

Jaroslav Křička (1882–1969)
BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší
Komická opera z roku 1929 v revidované verzi o šesti obrazech z roku 1930
Hudební nastudování: David Švec
Režie: Ondřej Havelka
Premiéry 28. a 30. října 2021 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky

Opera NDM je na Facebooku:
Opera Národního divadla moravskoslezského

BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší – Josef Moravec (Jiří), Jana Horáková Levicová (Mrs. Hollywood), Doubravka Součková (Elinor), Alžběta Vomáčková (Cedrik), Martin Gurbaľ (Mr. Hollywood) a členové operního sboru
Foto Martin Popelář

REPERTOÁR OPERY (LEDEN – ÚNOR 2022)

Giuseppe Verdi
NABUCCO

Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Jiří Habart / Adam Sedlický
Režie: Jiří Nekvasil
4. 1. (18.30), 4. 2. (18.30)

Giacomo Puccini
TOSCA

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
5. 1. (18.30)

Bedřich Smetana
HUBIČKA

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
13. 1. (18.30), 2. 2. (18.30)

Giuseppe Verdi
MAŠKARNÍ PLES

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Jan Chaloupecký / Marek Šedivý
Režie: Marián Chudovský
**15. 1. (18.30), 18. 1. (18.30), 21. 1. (18.30),
5. 2. (18.30) – derniéra**

Jaroslav Křička

**BÍLÝ PÁN aneb Těžko se
dnes duchům straší**

Hudební nastudování: David Švec
Dirigent: Jiří Habart / David Švec
Režie: Ondřej Havelka
20. 1. (18.30), 25. 1. (18.30), 3. 2. (18.30)

Antonín Dvořák
RUSALKA

Hudební nastudování:
Jakub Klecker
Dirigent: Jakub Klecker
/ Adam Sedlický
Režie: Radovan Lipus
23. 1. (16.00)

Giuseppe Verdi
LA TRAVIATA

Hudební nastudování: Robert Kružík
Dirigent: Robert Kružík / Adam Sedlický
Režie: Bohuslava Kráčmarová
1. 2. (18.30)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Maurice Ravel

**DÍTĚ A KOUZLA
(L'Enfant et les Sortilèges)**

Hudební příprava: Paolo Gatto
Klavírní doprovod: Michal Bárta
/ Martin Pančocha

Režie: Juraj Čiernik

**10. 2. (19.00) – premiéra,
12. 2. (19.00) – druhá premiéra,
16. 2. (19.00), 24. 2. (19.00)**

Hans Krása

**ZÁSNUBY VE SNU
(Verlobung im Traum)**

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
**17. 2. (18.30) – premiéra,
19. 2. (19.00) – druhá premiéra**

Půl hodiny
před každým operním
představením v Divadle
Antonína Dvořáka jsou pro vás
připraveny ve foyeru 1. balkónu
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK HUDEBNÍHO ŘEDITELE OPERY

Foto Lucie Maceczková

Vážení a milí diváci,

máme za sebou čtyřměsíční období, ve kterém jsme odpremiérovali všechny tituly připravené během uzávěry minulé sezóny. Rád bych Vám ze srdce poděkoval, že jste s námi a že navzdory omezením stále chodíte a vytváříte tak báječnou atmosféru, bez které by to zkrátka nešlo!

Nyní, v druhé polovině sezóny, nás čeká studium čtyř nových oper a nám nezbývá nic jiného než doufat a přát si, abychom mohli stále hrát a plně se věnovat přípravě nových inscenací.

Jako první velkou premiéru v novém roce Vám představíme *Zásnuby ve snu* (*Verlobung im Traum*) od Hanse Krásy. Je to pozoruhodné dílo, které zaznamenalo obrovské úspěchy a vřelé přijetí při své premiéře v roce 1933. Avšak v tomto roce byl rovněž Adolf Hitler jmenován německým říšským kancléřem, což mělo zásadní vliv na budoucnost této opery, a především na osud Hanse Krásy (a mnoho dalších kulturních elit naší země). Hans Krása byl deportován do Terezína a partitura spolu s orchestrálním materiálem zmizely ve vídeňském archivu na celých šedesát let. Po objevení byly *Zásnuby ve snu* uvedeny v roce

1994 ve Státní opeře Praha a nyní je předvedeme v Ostravě v koprodukcí s Národním divadlem v Praze, kde operu rovněž dvakrát zahrajeme na jevišti dnešní Státní opery, na místě jejího prvního uvedení.

Nadále pokračuje spolupráce s Ostravskou univerzitou, neboť plánujeme v únoru ještě jednu premiéru, a to v Divadle „12“. Bude jí jednoaktová opera *Dítě a kouzla* (*L'Enfant et les Sortilèges*) Maurice Ravela, kterou uvedeme s klavírním doprovodem. Můžete se těšit na zábavné a kreativní zpracování režiséra Juraje Čiernika, které jistě bude přitahovat mladé i velmi mladé diváky.

Přeji všem mnoho zdraví a krásný rok 2022! Zůstaňte s námi!

Váš **Marek Šedivý**
hudební ředitel opery NDM

Marek Šedivý

UVEDLI JSME

Jaroslav Křička (1882–1969)

BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší

Komická opera z roku 1929 v revidované verzi o šesti obrazech z roku 1930

Tadeáš Hoza (Duch hraběte Kazimíra ze Satalic)
Foto Martin Popelář

Libreto Jan Löwenbach-Budín (1880–1972) v novém zpracování Maxe Broda (1884–1968) na motivy povídky Oscara Wilde (1854–1900) *Strašidlo cantervillské* z roku 1887

**Reprízy 31. 12. 2021 (17.00), 20. 1. (18.30),
25. 1. (18.30) a 3. 2. 2022 (18.30) v Divadle
Antonína Dvořáka**

„Vznikla inscenace v režii Ondřeje Havelky, která je plná vtipu, humoru a muzikantského elánu.“

Helena Havlíková (Lidové noviny)

„Jde o skutečný objev. Nejen konkrétní opery, ale i autora, jehož pozapomenutou existenci si lze uvědomit s velkou dávkou překvapení. (...) **Ondřej Havelka** se vyřádil, ale vkusně, noblesně, doslova i přeneseně s typickým odzbrojujícím plachým úsměvem. Nikdy nepřekročí hranici. Hudba Jaroslava Křičky je podobná. Balancuje na hraně, když se v průnicích s vlastní neoklasickou invencí otírá o romantickou českou i světovou operu, o operetu, lidovou píseň, o dobovou revue i o moderní tance. Ale nikde nesklouzne k prvoplánové lacinosti. Je to hudba vtipná, chytrá, hravá, zábavná a chytlavá, mistrovsky

vydařená, jakoby přesně určená pro nevelké ostravské divadlo.“

Petr Veber (KlasikaPlus)

„Režii lahodí překrásná a dynamická scéna **Martina Černého**. Ani on nemusel jít pro dobré nápady daleko. Jeho vize spočívá v kombinaci různých výtvarných prvků: v prvním obraze si lze všimnout kubistické zadní scény realitní kanceláře. Prostředí satalického zámku Černý vyjádřil prostřednictvím tmavších valérů, které s převahou dřevěných dekorací vhodně znázorňují starobylé sídlo. Dalším šťastným aspektem

Martin Štolba (Goldscheider), Václav Morys (Poslanec) a členové operního sboru
Foto Martin Popelář

Martin Gurbaľ (Mr. Hollywood), Anna Nitrová (Cedrik), Dominika Škrabalová (Kastelánka), Josef Moravec (Jiri), Doubravka Součková (Elinor)
Foto Martin Popelář

ostravské inscenace jsou kostýmy, které **Jana Zbořilová** koncipovala s ohledem na jejich funkčnost, symboliku i vkusnou vizuální stránku, jež vychází opět z dobové estetiky.“
Milan Bátor (Ostravan)

„Adekvátní k celé koncepci jsou vizuální triky **Petra Kasnara** a promítané dotáčky ve stylu amerických grotesek. Inscenace vizuálně působí uceleně, pracuje se současnou oblibou retro looku. (...) Pečlivě a spolehlivě nastudování **Davidu Švece** (též dirigent první premiéry) se se zdarem vyrovnává s úskalími nelehké polystylové partitury. Po počátečním, trochu těžkopádném zvuku se orchestr velmi dobře rozehrál a vychutnával si tento úkol, ne příliš obvyklý pro operní těleso. Samozřejmě se orchestr zvukově i stylově cítil lépe v orchestrálních a operních pasážích než v rytmicky vyhraněných číslech inspirovaných dobovou populární hudbou. Dirigent i orchestr byl pro pěvce kvalitní oporou nejen v sólových číslech, ale především v duetech a ansámblech (mimořádně skvěle komponovaných).“

David Chaloupka (OperaPlus)

„Svou úlohu dobře sehrál také sbor opery Národního divadla moravskoslezského, který výborně připravil soudobé hudbě oddaný sbormistr **Jurij Galatenko**. (...) **Martin Gurbaľ** a **Jana Horáková Levicová** ztvárnili manžele Hollywoodovy jako typickou americkou high society s jejími potřebnými manýry. Sopranistka Horáková Levicová si svou roli opravdu vychutnala a potěšila obecenstvo perfektním smíchem. Jejich dcera Elinor v podání **Doubravky Součkové** potěšila vytříbeným pěveckým projevem.“

Milan Bátor (Ostravan)

„Tenorista **Josef Moravec** dal při premiéře mladému hraběti ze Satalic starosvětskou

Marek Gurbaľ o majitele realitní kanceláře, který za poníženou loajalitou jen chabě skrývá vlastní prospěch.“

Helena Havliková (OperaPlus)

„Jednou z nejzdařilejších postav ostravské inscenace je Kastelánka, kterou ve čtvrté ztvárnila mezzosopranistka **Dominika Škrabalová**. Ta i přes své mládí prokázala vynikající cit pro komický styl a výrazné pěvecké nadání. Její pěvecká čísla patří k nepřehlédnutelným momentům Kříčkovy opery.“

Milan Bátor (Ostravan)

„Vrcholem večera vedle výkonů hlavního páru je vystoupení Ducha hraběte Kazimíra ze Satalic v podání barytonisty **Jiřího Hájky**. Tento zpěvák dokázal v ideální rovnováze pěveckých a hereckých dovedností, ve spojení představitelské inteligence a vokální charakterizace v pouhých dvou obrazech, kde jeho postava vystupuje, posunout inscenaci k vyššímu kvalitativnímu stupni. Přesně zvolený výraz i míra prostředků jsou typické pro tohoto komplexního umělce, který zde opět potvrdil svou suverenitu i v dokonalé spolupráci s ansámblem.“

David Chaloupka (OperaPlus)

„Druhá premiéra potvrdila, že jde o nový hit operní sezóny. (...) Sobotnímu obsazení opět vévodila dvojice **Václav Čížek** a **Denisa Bilá**, kteří ztvárnili pár neodolatelným způsobem a vytěžili z tanečně náročné role maximum. S postavou si rozuměla také **Jana Hrochová**, jejíž mezzosoprán i herecké vlohy vytvořily vítanou analogii k stylové kreaci Jany Horákové Levicové během čtv-

Václav Čížek (Bob), Denisa Bilá (Andulka)
Foto Martin Popelář

David Nykl (Mr. Hollywood), Jana Hrochová (Mrs. Hollywood), Jiří Dvořák (Pingpongový míček), Soňa Godarská (Elinor), Alžběta Vomáčková (Cedrik)
Foto Martin Popelář

teční premiéry. Kdo mě vysloveně nadchnul, je sopranistka **Soňa Godarská**, jejíž lahodně znělý, barevně krásně disponovaný a především srozumitelný zpěv byl provázen příjemně neafektovaným hereckým projevem. Godarská je nepochybně velký talent a na jevišti působí velmi přirozeně. Podobně lze vnímat pojetí **Alžběty Vomáčkové**, která postavu pubertálního Cedrika výstižně ztělesnila neotesaným a ‚klackovitým‘ způsobem a podala také šikovný pěvecký výkon. (...) Herecká kreace Tadeáše Hozy byla znamenitá!“
Milan Bátor (Ostravan)

„Všichni se popasovali s obtížnými party se ctí a půvabem, včetně **Jiřího Dvořáka** v roli Pingpongového míčku. Obecenstvo zábavnou inscenaci Kříčkova Bílého pána ocenilo a dá se předpokládat, že bude i nadále rádo plnit hlediště ostravského Divadla Antonína Dvořáka.“

Olga Janáčková (Harmonie)

„Kříčka měl v této opeře neobyčejně šťastnou invenci. (...) Jsem si jistý, že tato Kříčkova opera obstojí v kontextu světových operních titulů dobové produkce. Díky

komplexně vyladěnému a vycizelovanému nastudování se ostravskému divadlu podařilo připravit Bílého pána jako ryzí a nefalšovaný operní hit, který mohou bez pochyb navštívit všechny generace diváků. Nudit se zaručeně nebudou.“
Milan Bátor (Ostravan)

„Souboru patří velký dík za vzkříšení díla, o němž jsme ani nepředpokládali, že ho ještě na jevišti někdy uvidíme. Povedlo se to v nečekané živosti.“

David Chaloupka (OperaPlus)
(jb)

H

Harmonie

INZERCE

Vaše oči do světa klasické hudby

Jiný pohled na klasickou hudbu a jazz
rozhovory a seriály / komentáře / kritiky
analýzy / recenze nahrávek
www.casopisharmonie.cz

Jiří Hájek (Duch hraběte Kazimíra ze Satalic), Jana Hrochová (Mrs. Hollywood)
Foto Martin Popelář

OPERY TEREZÍNSKÝCH SKLADATELŮ

Nová dramaturgická linie opery NDM

Terezín
Foto archiv

O tom, že umění dokáže vnést světlo, naději a útěchu na nejčernější místa i v těch nejčernějších z časů dokládá mnoho příběhů ze vzdálenější i ne tak dávné historie. Stejně tak o tom vypráví i tragické příběhy lidí, jež se v průběhu druhé světové války dobrovolně ocitli v internačním táboře terezínského ghetta. Mimo jiné byl mezi nimi i zarážející počet literátů, skladatelů, hudebníků, výtvarníků, herců, režisérů a jiných umělců, po kterých zůstala v lepším případě jejich umělecká tvorba, avšak obecně bílé místo v kontinuitě národní kultury. Operní, kabaretní, činoherní představení či koncerty klasické hudby byly v Terezíně zprvu provozovány tajně a posléze se staly nacisty nejen tolerované, ale měly dokonce posloužit i účelům jejich propagandy. Film, který vznikl v srpnu a září 1944, nazvaný *Vůdce daroval Židům město*, nikdy nedošel k premiéře a před koncem války se ho nacisté pokusili zničit. Přesto však 20 minut zachovaného materiálu zachycuje mimo jiné závěrečné takty *Studie pro smyčcový orchestr* Pavla Haase dirigované Karlem Ančerlem a také závěrečné momenty inscenace dětské opery *Brundibár* Hanse Krásy.

Opera Národního divadla moravsko-slezského se prostřednictvím nové dramaturgické linie nesoucí název *Opery terezínských skladatelů* rozhodla vzdát poctu této důležité části české kultury. Nejen v aktuální sezóně, ale i v těch nadcházejících uvedeme postupně opery tří skladatelů, jejichž životní cesty se sešly právě v Terezíně. **Hans Krása**, **Viktor Ullmann** i **Pavel Haas** dosáhli za svého života mimořádných uměleckých kvalit i úspěchů a všichni tři stojí na absolutním vrcholu soudobého tvořivého potenciálu

české hudební kultury. Všichni tři byli dne 16. října 1944 transportováni vlakem nesusoucí označení Er 944 (bývá též nazýván uměleckým transportem) do koncentračního tábora v Osvětimi a následujícího dne zavražděni v plynové komoře.

Od devadesátých let minulého století vzrostl celosvětový zájem o tvorbu těchto skladatelů a jejich díla s velkou odezvou zaznívají na předních operních scénách.

Viktor Ullmann

(1. 1. 1898, Těšín – 17. 10. 1944, Osvětim) Pocházel z rodiny armádního důstojníka a šlechtice. Již v průběhu gymnaziálních studií ve Vídni se dostal do okruhu Arnolda Schönberga, u kterého později studoval hudební formy, kontrapunkt a orchestraci. Mezi jeho pozdější učitele patřil též Alois Hába. Působil jako sbornistr a dirigent Nového německého divadla v Praze, šéf opery divadla v Ústí nad Labem či dirigent curyšského divadla Schauspielhaus. Je autorem oper *Pád Antikrista*, *Rozbitý džbán* a *Císař Atlantidy aneb Odepření smrti*, kterou napsal přímo v Terezíně.

Hans Krása

(30. 11. 1899, Praha – 17. 10. 1944, Osvětim) Pocházel z pražské právnícké rodiny. Od útlého dětství projevoval hudební nadání a zájem o skladbu, kterou studoval u Alexandra Zemlinského a následně také ve Francii u Alberta Roussela. Působil jako korepetitor Nového německého divadla v Praze. Jeho operní dílo čítá výše zmíněnou dětskou operu *Brundibár* a operu *Zásnuby ve snu*, za kterou obdržel 28. října 1933 československou Státní cenu za literaturu a umění.

Považujeme za nezbytné nadále připomínat jejich předčasně umlčené talenty a seznamovat domácí obecnost s hudbou, která již dnes měla patřit ke klasice naší hudební kultury. (jb)

Pavel Haas

(21. 6. 1899, Brno – 17. 10. 1944, Osvětim) Zásadní vliv na jeho umělecké formování mělo studium skladby na mistrovské škole u Leoše Janáčka. Zastával funkci jednatele Klubu moravských skladatelů, byl referentem Národních novin a Národních listů, věnoval se také soukromé výuce hudby, ale především kompozici. S bratrem Hugem Haasem, který se proslavil jako filmový herec a režisér, spolupracoval na jeho filmové produkci a zkomponoval hudbu pro filmy *Život je pes*, *Mazlíček* a *Kvočna*. Jeho opera *Šarlatán* získala Cenu Smetanovy nadace.

Hans Krása (1899–1944)

ZÁSNUBY VE SNU

(Verlobung im Traum)

Opera o dvou dějstvích z roku 1930

Vizuál k inscenaci od Daniela Dvořáka

Libreto Rudolf Fuchs (1890–1942) a Rudolf Thomas podle povídky Fjodora Michajloviče Dostojevského (1821–1881) *Strýčkův sen* z roku 1858
Text kupletu *Sen o partii biliáru* Max Brod (1884–1968)

Hudební nastudování **Marek Šedivý**
Dirigent **Adam Sedlický**
Režie **/ Marek Šedivý**
Scéna **Jiří Nekvasil**
Kostýmy **Daniel Dvořák**
Pohybová spolupráce **Marta Roszkopfová**
Yago Catalinas
Heredia,
Jana Tomsová
Sbormistr **Jurij Galatenko**
Dramaturgie **Juraj Bajus**
Český překlad **Vlasta Reittererová**

Osoby a obsazení:

Lucie Hilscherová / **Marta Infante** (Marja Alexandrovna), **Miroslava Časarová** / **Veronika Rovná** (Zina), **Irena Parlov** / **Roksana Wardenga** (Nastasja), **Martin Bárta** / **Pavol Kubáň** (Kníže), **Jorge Garza** / **György Hanczár** (Pavel), **Monika Jägerová** / **Anita Jirovská** / **Hana Dobešová** (Barbara), **Monika Jägerová** / **Anita Jirovská** / **Hana Dobešová** (Sofia Petrovna), **Petr Urbánek** / **Roman Vikovič** (Archivář města Mordasova)

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM – koncertní mistři **Vladimír Liberda** a **Jan Šošola** – a balet NDM

Uvádíme v německém originále s českými a anglickými titulky.

Inscenace je realizována v koprodukcii s Národním divadlem v rámci projektu

musica
non
grata

Národní divadlo

Velvyslanectví
Spolkové republiky Německo
Praha

Musica non grata s podporou Velvyslanectví Spolkové republiky Německo Praha.

**Premiéry 17. a 19. února 2022 v 18.30
hodin v Divadle Antonína Dvořáka**

Osud prvního z titulů nové dramaturgické linie opery NDM *Opery terezínských skladatelů* nese pozoruhodné množství paralel s komickou operou Jaroslava Křičky *Bílý pán*, kterou jsme 28. října uvedli po více než osmdesáti letech opět na jevišti. Obě opery vznikly koncem dvacátých let minulého století a u jejich vzniku stála výrazná osobnost pražského německy píšícího spisovatele Maxe Broda. Obě byly přijaty a vydány slavným vídeňským nakladatelstvím Universal Edition, avšak zatímco *Bílý pán* na významných evropských scénách zazářil (než jeho tóny na dlouhá desetiletí utichly), Krásově opeře nebylo takového štěstí dopřáno. Přestože i o její uvedení se ucházely mnohé prestižní evropské operní domy, došla opera ve třicátých letech k jedinému – premiérovému – nastudování. Premiéra se konala 18. května 1933 v Novém německém divadle v Praze

pod taktovkou George Szella, pozdějšího šéfdirigenta Clevelandského orchestru a jednoho z nejvýznamnějších dirigentů první poloviny 20. století. Začátkem sezóny 1932/1933 nastudoval Szell v Novém německém divadle pod názvem *Spuk im Schloss* také Křičkovu operu.

Finální paralelou bylo dlouhé zapomnění, do něhož obě díla upadla. Krásova opera byla po druhé světové válce považována za ztracenou, než její partituru začátkem devadesátých let minulého století objevil

ve vídeňském archivu dirigent Israel Yinon. Následovala novodobá premiéra, která se uskutečnila 27. března 1994 ve Státní opeře (někdejší Nové německé divadlo) v Praze.

Námětem libreta *Zásnub ve snu* je Dostojevského satirická povídka *Strýčkův sen*, která vypráví příběh odehrávající se v polovině 19. století v ruském provinčním maloměstě Mordasově. Příjezd starého knížete zčeří hladinu stojatých společenských vod gubernie a uvede do pohybu řadu událostí a intrik. V Dostojevského kritice maloměstských poměrů našel skladatel potřebnou poetičnost i napětí pro operní libreto. (jb)

Scénický návrh Daniela Dvořáka

Maurice Ravel (1875–1937)

DÍTĚ A KOUZLA (L'Enfant et les Sortilèges)

Lyrická fantazie o dvou částech z roku 1925

Libreto Sidonie-Gabrielle Colette
(1873–1954)
České přebásnění Jan Štych st. (1935)

Hudební nastudování **Paolo Gatto**
Klavírní doprovod **Michal Bárta,**
Martin Pančocha
Režie **Juraj Čiernik**
Scéna a kostýmy **David Bazika**
Dramaturgie **Juraj Bajús**

Osoby a obsazení:
Lenka Kurková / **Karolína Levková**
/ **Isabela Ufrlová** (Dítě), **Veronika**
Andrašková / **Anna Nitrová** / **Gabriela**
Vávrová (Máma, Vážka), **Eva Dřizgová-**

Autor opery Maurice Ravel
Foto archiv

-Jirušová / **Olexandra Nikiforová** /
Aneta Schwarzová (Pohovka, Netopýr),
Ihor Maryshkin / **Daniel Poledňák**
(Hodiny, Kocour), **Pavel Divín** / **Matěj**
Juchelka (Křeslo, Strom), **Ivana Migová**
/ **Natálie Podškubková** (Oheň, Slavík),
Klára Hlůšková / **Patricia Smoláková**
(Princezna), **Václav Morys** / **Aleš Pirnos**
/ **Adam Višňovský** (Konvice, Aritmetika),
Tetiana Hryha / **Lucie Hubená** /
Barbara Úlehlová (Čínský šálek,
Sova), **Barbara Dudková** / **Sára Marie**
Skopalová (Pastýřka, Kočka), **Klára**
Kašparová / **Alexandra Patakyová**
(Veverka), **Miroslav Luňák** (Žabák,
Pastýř) a další

Inscenace je realizována
v rámci projektu **Operní**
akademie Ostrava (OAO)

Premiéry 10. a 12. února 2022
v 19 hodin v Divadle „12“

Reprízy 12. 2. (19.00), 16. 2. (19.00)
a 24. 2. (19.00) v Divadle „12“

Po roční vynucené odmlce navazujeme
na společný projekt Fakulty umění
Ostravské univerzity (FU OU) a opery
Národního divadla moravskoslezského,
který rozvíjí aktivity Operního studia FU OU
a poskytuje studentům zkušenost s jevištní
praxí ve standardních profesionálních

podmínkách. V rámci projektu byla
doposud nastudována a uvedena díla
Toma Johnsona *Čtyřnotová opera* (2019)
a Antonia Salieriho *Škola žárlivých* (2020).

Titul *Dítě a kouzla* je jedním ze dvou
operních opusů slavného francouzského
skladatele Maurice Ravela a zároveň
jedním z těch výjimečných děl hudebního
repertoáru, jež nabízí vstup do kouzelného
světa hudby a opery dětskému divákovi.
Právě tento aspekt inspiroval inscenátory
k výběru titulu, jenž je na našich jevištích
doposud uváděn jen velice zřídka. Pro operu
NDM jde také o jeho historickou premiéru.

Pohádkový příběh francouzské
spisovatelky Colette vypráví o neposlušném
chlapci trápícím přírodu a ničícím věci
kolem sebe. Věci však ožijí a vzbouří se
proti zlobivému dítěti; ze zahrady si stěžují
stromy i zvířátka. Prožitý strach dá dítěti
dostatečně za vyučenou, posléze nalezne
ve svém srdci místo pro lásku i dobrotu
a kýženou katarzi v náručí své maminky.
Ravel kontrastně se svou *Španělskou*
hodinkou mistrovsky klade do popředí
melodii a hudba stylově neomezeně
přechází od Bacha až ke gershwinovskému
pojetí jazzu. Věříme, že komorní prostor
Divadla „12“, ve kterém bude opera téměř
na dotek, fantazijní, pohádkově laděný
příběh nastudovaný v českém jazyce i hravá
režie **Juraje Čiernika** vytvoří příjemnou
rodinnou inscenaci věnovanou nejen těm
nejmenším operním nadšencům. (jb)

Činohra

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2021/2022

Cyril Gely (1968)
DIPLOMACIE
Na samém okraji světa, jak ho známe...
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Kateřina Neveu
Premiéra 25. srpna 2021
v Divadle Antonína Dvořáka

Tomáš Svoboda (1972)
GOLDONI PO OSTRAVSKU
aneb Sluha dvou pánů
Režie: Tomáš Svoboda
Světová premiéra 18. září 2021
v Divadle Antonína Dvořáka

Vojtěch Štěpánek (1984)
NĚCO PRO LIDI
Radegaste, ty to vidíš...
Režie: Tomáš Jirman
Světová premiéra 15. října 2021
v Divadelním klubu Divadla Jiřího Myrona

Martin Crimp (1956)
TO VIDEO NIKDO NEUVIDÍ
Černá komedie o nakupování a manipulaci
Režie: Janusz Klimsza
Překlad: Adam Doležal
Česká premiéra 16. října 2021
v Divadle „12“

Alois Jirásek (1851–1930)
– Janusz Klimsza (1961) – Adam Gold (1989)
LATERNA
Vodníky ruším, ale tu holku mi nechte
Režie: Janusz Klimsza
Světová premiéra 6. listopadu 2021
v Divadle „12“

Nikolaj Vasiljevič Gogol (1809–1852)
REVIZOR
A co by kontrola odhalila u vás...?
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Zdeněk Mahler
Premiéra 13. listopadu 2021
v Divadle Antonína Dvořáka

Ota Filip (1930–2018) – Tomáš Vůjtek (1967)
NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA
LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY
Fotbalový driblíng napříč dějinami
dvacátého století
Režie: Janusz Klimsza
Světová premiéra 29. ledna 2022
v Divadle Jiřího Myrona

Nikolaj Koljada (1957)
TUTANCHAMON
Režie: Janusz Klimsza
Překlad: Martina Pálušová
Česká premiéra 25. března 2022
v Divadle „12“

Anton Pavlovič Čechov (1860–1904)
VIŠŇOVÝ SAD
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Leoš Suchařípa
Premiéra 26. března 2022
v Divadle Antonína Dvořáka

Činohra NDM je na Facebooku:
Činohra Národního divadla moravskoslezského

Činohra NDM je na Instagramu:
cinohrandm

REVIZOR – Vladimír Polák (Anton Antonovič
Skvoznik-Dmucharovskij), Petr Panzenberger (Ivan
Alexandrovič Chlestakov), Martin Dědoch (Osip)
Foto Martin Kusyn

REPERTOÁR ČINOHRY (LEDEN – ÚNOR 2022)

Andrzej Saramonowicz
TESTOSTERON

Režie: Vojtěch Štěpánek
4. 1. (18.30), 21. 1. (18.30), 9. 2. (18.30),
24. 2. (18.30)

Michael Cooney
HABAĐURA

Režie: Roman Groszmann
5. 1. (18.30), 16. 2. (18.30)

Cyril Gely
DIPLOMACIE

Režie: Vojtěch Štěpánek
6. 1. (18.30), 12. 1. (18.30) – derniéra

Neil Simon
HODNÝ PAN DOKTOR

Režie: Bedřich Jansa
6. 1. (19.00), 13. 1. (19.00), 13. 2. (16.00),
19. 2. (19.00)

Piotr Rowicki
ČESKY KRÁSNĚ, ČESKY MĚ!

Režie: Piotr Ratajczak
7. 1. (18.30), 16. 1. (15.00), 15. 2. (18.30),
23. 2. (18.30)

Nikolaj Vasiljevič Gogol
REVIZOR

Režie: Vojtěch Štěpánek
8. 1. (18.30), 9. 1. (16.00), 12. 2. (18.30),
20. 2. (16.00), 25. 2. (18.30)

Tomáš Svoboda
**GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb
Sluha dvou pánů**

Režie: Tomáš Svoboda
11. 1. (18.30), 22. 1. (18.30), 18. 2. (18.30),
26. 2. (18.30), 27. 2. (16.00)

Vojtěch Štěpánek
NĚCO PRO LIDI

Režie: Tomáš Jirman
14. 1. (19.00), 3. 2. (19.00), 4. 2. (19.00)

Martin Crimp
TO VIDEO NIKDO NEUVÍDÍ

Režie: Janusz Klimsza
14. 1. (19.00), 3. 2. (19.00), 4. 2. (19.00)

Terrence McNally – David Yazbek
DONAHA! (Hole dupy)

Režie: Pavel Šimák
15. 1. (18.30), 5. 2. (18.30)

Robert Thomas
OSM ŽEN

Režie: Ivan Krejčí
19. 1. (18.30), 10. 2. (18.30), 24. 2. (18.30)

Alois Jirásek – Janusz Klimsza – Adam Gold
LATERNA

Režie: Janusz Klimsza
2. 2. (19.00), 20. 2. (16.00)

Ota Filip – Tomáš Vůjtek
**NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA
LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY**

Režie: Janusz Klimsza
29. 1. (18.30) – světová premiéra,
1. 2. (18.30) – první repríza,
11. 2. (18.30), 17. 2. (18.30)

ÚVODNÍK ŠÉFA ČINOHRY

Foto Lucie Maceczková

Vážení diváci,

repertoár činohry je po podzimním maratonu premiér opravdu pestrý. Je sestavený tak, aby oslovil jak náročného diváka, který vyhledává spíše hloubavější druh zábavy, tak diváka, který se chce nechat strhnout proudem živelné herecké energie a pořádně se zasmát. Jsem skutečně rád, že repertoár stojí na precizních a výjimečných hereckých výkonech. Namátkou uvedme výkony Tomáše Jirmana v *Diplomacii*, Františka Strnada či Renáty Klemensové v inscenaci *To video nikdo neuvidí*, slečen Klimešové a Krausové a pánů Viktorů a Housky v *Laterně*, Petra Panzenbergera v *Goldonim po ostravsku* a *Revizorovi*, kde exceluje vedle celého, skvěle sešraného souboru především naše nová posila Petra Kocmanová a s námi se loučící Vladimír Polák.

A jedeme na této divoké vlně dál, blíží se *Lapáček*, v dohledu je také komedie *Tutanchamon* a klasické drama *Višňový sad*!

Děkujeme za Vaši dosavadní přízeň a těšíme se na shledanou!

Vojtěch Štěpánek
šéf činohry NDM

PREMIÉRA

Ota Filip (1930–2018) – Tomáš Vůjtek (1967)

NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY

Fotbalový driblík napříč dějinami dvacátého století

Dramatizace
Režie
Dramaturgie
Scéna
Kostýmy
Hudba

Tomáš Vůjtek
Janusz Klimsza
Tomáš Vůjtek
David Bazika
Marcela Lysáčková
Ivan Acher

Účinkují:

Robert Finta, Jan Fišar, Lada Bělašková, Anna Cónová, Kamila Janovičová, Tomáš Jirman, Petr Houska, Petra Kocmanová, Petr Panzenberger, František Večeřa, Jiří Sedláček, Miroslav Rataj, Sára Erlebachová, Aneta Klimešová, František Strnad, Martin Dědoch, David Viktora, Vladimír Čapka, Vít Roleček, Roman Harok a další

**Světová premiéra 29. ledna 2022
v 18.30 v Divadle Jiřího Myrona**

**Reprízy 1. 2. (18.30), 11. 2. (18.30)
a 17. 2. (18.30) v Divadle Jiřího Myrona**

Náš Ota Filip a jeho Lojzek Lapáček

„Já jsem se narodil v roce 1930, a když jsem se narodil, tak se můj Stvořitel mě neptal, jestli chci být narozen na Slezské Ostravě v Bezručově ulici. Já mám dojem, kdyby se mě tehdy býval zeptal a kdybych věděl, co mě čeká, tak bych řekl Pane

Bože, ať se jen nenarodím ve Slezské Ostravě, ať se narodím v Kalifornii nebo v nějaké zemi, kde je prostě nějaká stabilita. Proč ausgerechnet já se mám narodit v Bezručově ulici ve Slezské Ostravě, kde mám zažít své životní katastrofy? Vždyť já je nezavinil. Já jsem nezpůsobil druhou světovou válku, já jsem nezpůsobil Vítězný únor. A všecko mě postihlo. Proč? Já ne-

uvážuju, že to je spravedlivé nebo nespravedlivé, ale šťve mě to. Proč ausgerechnet já nebo mnozí jiní jako já?“

Takto přemítá spisovatel, novinář a překladatel **Ota Filip** (9. 3. 1930, Slezská Ostrava – 2. 3. 2018, Garmisch-Partenkirchen) o svém narození a životních útrapách, které po něm následovaly, v dokumentu české televize *Dvacáté století Oty Filipa* (2009). A pravda je, že jeho životní peripetie vydaly látku na ne jeden román a staly se podstatným inspiračním zdrojem jeho literární tvorby. **Své autobiografické romány psal s ironickým odstupem od hrdinů, kteří v nich prožívají osudový konflikt mezi „velkými“ a „malými“ dějinami** a marně se snaží čelit událostem, které nemůžou ovlivnit. Iniciátorem Filipova psaní byl nepřímo jeho otec, na něhož ve svém románu *Sedmý životopis* (2000) takto vzpomínal:

„Otec Bohumil a jeho příběhy, které mi odkázal, jsou mým jediným dědictvím; nemohl jsem je odmítnout, nedokázal jsem se jich zbavit, přilepily se mi pevně do té části mozku, jež nezapomíná. Ale na druhé straně, bez zátěže otce Bohumila v hlavě bych nikdy nenapsal své první tři romány, které jsou zúčtováním s ním, s jeho slabostí, strachem a s permanentním připosráváním. Jsme si vlastně, pokud jde o literaturu, kvít; nicméně mnohé účty

Autor knižní předlohy Ota Filip
Zdroj: Profimedia.cz

Robert Finta na vizuálu inscenace
Foto David Turecký

První čtená zkouška inscenace
Foto Martin Kusyn

mezi mnou a otcem Bohumilem zůstávají pořád otevřeny, bolí mě i po více než půlstoletí. Asi se jich nikdy nezabavím a nikdy je nesplatím, jako třeba ten z pátku 1. září 1939, jednoho z mých nejnešťastnějších dnů, kdy mě otec násilím vytrhl z české řeči a posadil do německé.“

Mnohojazyčné prostředí Slezské Ostravy, v níž kluci na sebe při fotbale pokřikovali česky, polsky, německy a jidiš, bylo pro budoucího spisovatele požehnáním i prokletím. Národnostně smíšené město bylo fantasmagorickým kotlem, v němž bublalo napětí, které nakonec vzkypělo do hrůz nacistické okupace a komunismu. V roce 2004 se nad ironií dějin Ota Filip pozastavil v rozhovoru s novinářem Ludkem Navarou pro Český a slovenský svět:

„Můj tatínek byl Němec, spíše si však myslím, že se k Němcům dal. Jsem Čech, tedy Moravan jako poleno. To němectví na mě spadlo jako pohroma, neboť otec mě proti mé vůli zapsal do německé školy. Ale osud má někdy dokonce smysl pro ironii: když jsme se v roce 1974 museli z Československa nedobrovolně vystěhovat, odejít do exilu, i když jsme do ciziny nikdy nechťeli, tak jsme v Německu požádali o politický azyl. Protože však můj otec byl i po smrti v roce 1951 podle zákonů Spolkové republiky Německo německým státním příslušníkem, dostali jsme všichni – tedy i manželka a děti – během dvou let německé státní občanství. Ale i tak se skoro třicet let v Německu označuji jako „Ersatzteutone“ nebo „Ersatzgermane“ – tedy náhražkový Teuton nebo náhražkový Germán. Mám německý cestovní pas, ale dnes už to v Evropské unii stejně nehraje žádnou roli. Takže mohu říct, že jsem Moravák.“

Moravák Ota Filip měl na německé

škole problémy s němčinou a na českém gymnáziu, na němž v roce 1948 maturoval, jej zase trápila čeština. Přesto na přímluvu svého komunistického strýce Mikolajczyka a jeho komunistického tchána,

Ostrava je zde vyličená jako magické město, které Lojzek doslova cítí...

ministra těžkého průmyslu Gustava Klimenta získal místo v archivu deníku Mladá fronta, kde se stal později sportovním redaktorem. V roce 1951 byl jako syn kolaboranta (jeho otec byl po válce vězněn za vlastizradu) odveden v rámci povinné vojenské služby k „pétépákům“ (pomocné technické prapory, takzvaní černí baroni), kde se „přípletl“ do příprav útěku přes hranice a celý plán ze strachu prozradil svému strýci. Následovalo

vyšetřování, při kterém sdělil vše, co po něm příslušné orgány požadovaly. Od roku 1953 působil jako redaktor v okresních a podnikových novinách a v Československém rozhlasu v Plzni. Od roku 1960, kdy byl jako „buržoazně dekadentní jedinec“ vyloučen z kandidatury na člena komunistické strany, vystřídal řadu dělnických profesí, aby si „napravil kádrový profil“. V období Pražského jara se stal redaktorem ostravského nakladatelství Profil, ale už o rok později byl zatčen za šíření protistátního letáku a odsouzen na 18 měsíců vězení. Po propuštění byl vystaven neustálému tlaku Státní tajné bezpečnosti, který nakonec vedl k nucenému vystěhování do Mnichova v roce 1974.

Ale ještě před emigrací napsal Ota Filip tři romány, které čerpaly z jeho životních zkušeností a líčily i život v tehdejší Ostravě. Tím prvním byla *Cesta ke hřbitovu* (1968), jeho románová prvotina, za kterou získal Literární cenu města Ostravy a v níž se i poprvé objevila postava Lojzka Lapáčka (jediná věta románu jej zmiňuje jako tanečníka s představitostí upíra). Druhým románem byl *Blázen ve městě*, jehož sazba byla v roce 1969 rozmetána a v němž se již jako

okrajová postava objeví i řidič nákladního automobilu Lojzek Lapáček, a **třetí román Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy napsal už Ota Filip ve vězení.** Nic tak výmluvně nevypovídá o hektickém nástupu normalizace jako osud těchto tří knih. Ze spisovatele, který jako nikdo jiný uměl zachytit magickou podstatu začouzeného města na Ostravici, se stal během chvíle nežádoucí emigrant, jehož

Seznámení s návrhy kostýmů Marcely Lysáckové
Foto Martin Kusyn

Autor dramatisace románu Tomáš Vůjtek
Foto Martin Kusyn

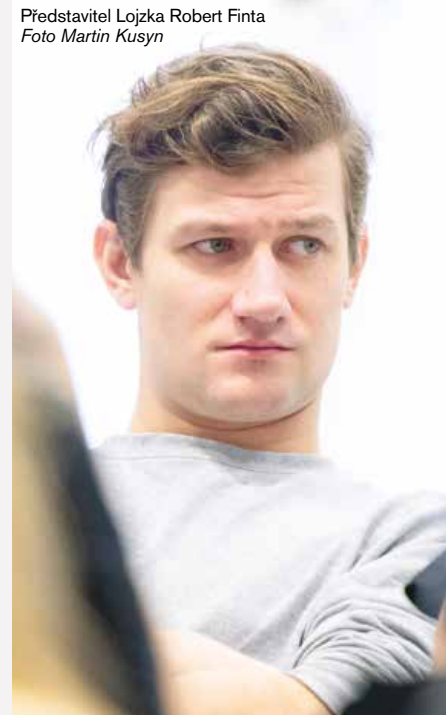
romány nadále vycházely jen německy nebo česky v samizdatu (případně v exilových nakladatelstvích).

Čtyřicet neklidných let (od roku 1928 do příchodu spřátelených vojsk v srpnu 1968), které poznamenaly dějiny města i osudy jeho obyvatel, zachytil Ota Filip s humorně ironickým odstupem v rozsáhlém románě *Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy. Jeho titulní hrdina se v závislosti na rozmarech doby živí jako pokoutní výrobce a prodejce mýdla, rozhlasový redaktor a horník.* Lojzek se narodil v rozhodujícím okamžiku utkání, v němž fotbalový klub FC Slezská Ostrava vybojoval postup

do vyšší soutěže. Jednatel klub byl Lojzkův otec, který si však svým otcovstvím nebyl až tak úplně jistý a jehož podpis „volkslisty“, jimž se za protektorátu přihlásil k příslušnosti k Říši, měl své důsledky za války i po ní (jako vlastizrádce byl po válce vězněn). Lojzek byl díky tomuto podpisu poslán do německé školy a jako příslušník Hitlerjugend byl na jaře 1945 povolán do zbraně, aby bránil město před postupující sovětskou armádou. Své bojové nasazení přežil a posléze se snaží přežít i poválečné budování komunismu. Po boku mu stojí jeho dávná láska, ochotnická a později profesionální herečka Anka Kocifajová, která jako přesvědčená soudružka pomůže Lojzkovi přejít na tu správnou stranu. Do děje ale vstupuje i množství postav z rodiny (bába a dědek Zabalští, máma, krejčí Kocifaj) a ze sousedství (hráči z mančafu a další obyvatelé domu), do jejichž osudů nemilosrdně zasáhl běh dějin. **Ostrava je zde vyličená jako magické město, které Lojzek doslova cítí.**

Je plná výparů z hutí a šachet a pomalu se propadá do jam po vytěženém uhlí. V kontrastu k tomuto propadání je somnambulní Lojzek obdařen schopností létat a toto nanebevstoupení mu umožní nahlížet město z perspektivy pro jiné nevidané, a dokonce dokáže jako médium rozmlouvat s mrtvými. Díky těmto vlastnostem vydává Lojzek o Ostravě a jejích obyvatelích svědectví, které je stejně pozoruhodné jako poučné.

Divadelní adaptaci našeho nejvýznamnějšího románu o Ostravě napsal Tomáš Vůjtek. Ten je také dramaturgem inscenace, kterou zhlédnete v režii Janusze Klimszy, ve scéně Davida Baziky a v kostýmech Marcely

Představitel Lojzka Robert Finta
Foto Martin Kusyn

Lysáckové. Všem pak dodá tu správnou atmosféru hudba Ivana Achera. Můžete se těšit na Roberta Fintu, který vás jako Lojzek Lapáček provede Ostravou, jak ji už nejspíš neznáte. Táto mu bude Jan Fišar, mámou Lada Bělašková, svou Anku najde v Kamile Janovičové (která je naší novou divadelní posilou) a jejího otce, náboženského vizionáře Kocifaje, jenž srdnatě bojuje s Antikristem, si zahraje Tomáš Jirman. Ale těch figur a figurek, které vás na jevišti okouzlí, bude tolik, že na ně nestačil ani celý soubor činohry, a tak jsme si vypůjčili i několik hostů.

Návrat Oty Filipa do Ostravy tedy proběhne v opravdu velkém stylu. Buďte styloví i vy a nenechte si ho ujít. (tv)

Kostýmní návrhy Marcely Lysáckové

VERONIKA FOREJTOVÁ

Dáma prohraje s gravitací, ale nesmí prohrát sama se sebou.

Jako Claire Zachanassisová v inscenaci
NÁVŠTĚVA STARÉ DÁMY (1999)
Foto Josef Hradil

V lednu oslaví životní jubileum zasloužilá členka souboru činohry Národního divadla moravskoslezského, paní Veronika Forejtová. Dovolíme si tedy ohlédnutí za její dosavadní hereckou kariérou.

Veronika Forejtová se narodila v Ústí nad Labem, kde také o něco později stála poprvé na jevišti. Možná leckoho překvapí, že tam stála na špičkách – její první divadelní profesí byl totiž balet. Lásky k divadlu ji jako baletku zavedla do jihlavského Horáckého divadla, postupem času se však nakonec zhlédla v činoherním žánru. Když dostala nabídku z klatovského divadla věnovat se činohře, využila ji. Během své kariéry působila v divadlech v Českém Těšíně, Karlových Varech, znovu v Jihlavě

a posléze v Opavě. Po krátkém angažmá v ostravském Divadle Petra Bezruče se v roce 1991 stala nepřehlédnutelnou a nezaměnitelnou členkou činohry Národního divadla moravskoslezského.

A jaké byly zásadní role jejího hereckého života?

„Asi sto padesát rolí bylo podle mého názoru zásadních, u diváků oblíbených. Oblíbených tak, že si něco odnesli, něco ten večer prožili. Proto hraju divadlo. Mám ráda, když se divák směje nebo pláče. (...) Pak mám za sebou tak padesát rolí mimořádně krásných a pár, které mne poznamenaly nejen jako herečku, ale i jako člověka. Třeba Erži Orbánová (postava z *Kočíčí hry* – pozn. red.) je krásná role... Pro mne byla zásadní Čapkova Matka. A pak další Matka – Pitínského. Inscenace pro mne byla nesmírně významná právě v kontextu k Čapkovi. Čapkova matka je empatická, Pitínského matka je moloch, na kterém je vidět, co všechno může člověk obsahovat, čeho je ve jménu konání dobra, víry a idejí schopen.“

Ve výčtu mimořádných rolí, které paní Forejtová ztvárnila na prknech NDM, bychom však neměli opomenout ani další. Ačkoliv vyjmenovat nejde zdaleka všechny, připomeňme například hlavní roli Claire Zachanassisové v *Návštěvě staré dámy*, Poncii v inscenaci *Dům Bernardy Alby*, Matku v inscenaci *Krvavá svatba* nebo roli Gertrudy v *Hamletovi*. Za roli Rosemary Sydneyové v inscenaci *Piknik* získala užší nominaci na Cenu Thálie. Druhou nominaci získala také za roli Paní Smrti v nezapomenutelné inscenaci za oponou Divadla Jiřího Myrona *Můj boj (Mein Kampf)*, která se hrála neuvěřitelných čtrnáct let – či patnáct let

bez tří měsíců, záleží na pohledu a životní filozofii.

A co se týče životní filozofie, dokáže paní Forejtová projevit velký šarm a nadhled.

„A pak je podle mého názoru důležitá ještě jedna věc – být občas neúspěšný. Jsem přesvědčena o tom, že neúspěch je pro herce podstatnější než úspěch. Úspěch po vás sklouzne. Usmíváte se, diváci tleskají – a co? Když ale cítíte, že to nebylo ono, přemýšlíte a hledáte důvod proč. Neúspěch vás poučí, postaví na zem. Herec jde dolů a zase stoupá nahoru a to je podstatné pro jeho růst. ... Vždyť kdyby byl člověk pořád úspěšný, jak říká Bohumil Hrabal, uzvítězil by se.“

„Měla jsem nádherný život. Lidsky i profesně. Bylo v něm mnoho náhod, a pokud náhoda neexistuje, tak to byl osud a asi to tak vše mělo být. Takže ničeho nelituju. (...) Jsem ráda za to, co jsem mohla žít, že jsem se

Jako herečce je mi asi bližší komedie. Člověk se rád směje a má právo se smát. Smích je osvobozující. Taky se můžu víc odvázat.

mohla potkávat s člověkem – divákem a vzájemně si s ním působit radost. Tímhle malým zavzpomínáním mu za to

Tereza Bebarová (Millie Owensová), Pavel Nečas (Hal Carter), Veronika Forejtová (Rosemary Sydneyová) a Zdeněk Forejt (Howard Bevans) v inscenaci *PIKNIK* (1994)
Foto Josef Hradil

potkávání chci poděkovat a popřát mu jen to dobré a taky sílu unést, že mnohé

Paní Veronice Forejtové k jejímu jubileu za celé Národní divadlo moravskoslezské přejeme vše nejlepší a pevné zdraví. Blahopřejeme.

Všechny citované pasáže včetně citátu použitého v nadpisu jsou z knihy *Byla vždycky svá / S Veronikou Forejtovou si povídala a k vydání připravila Alena Miková*. Vlastním nákladem vydali v roce 2016 Alena a Rostislav Mikovi. (pg, to)

Petr Sýkora (Kristus), Marie Logojdová (Služka), Veronika Forejtová (Poncia) v inscenaci
DŮM BERNÁRDY ALBY (2006)
Foto Josef Hradil

Jan Fišar (Otec) a Veronika Forejtová (Matka) v inscenaci *MATKA* (2007)
Foto Josef Hradil

VLADIMÍR POLÁK

Možná je čas na změnu

Vladimír Polák patří k výrazným hereckým tvářím našeho činoherního souboru. Rozhodl se však své působení v NDM po dlouhých letech ukončit. Proto jsme ho požádali o rozhovor, abychom se společně ohlédlí za třiceti sezónami, které na jevišti Národního divadla moravskoslezského prožil, a zeptali se, kam směřují jeho další herecké kroky.

Běžný rozhovor mívá strukturu otázek a odpovědí. Ale všichni jistě znají Vladimíra Poláka z jeviště jako velmi temperamentní osobnost nabitou elánem. Tato energie jej provází i v osobním životě. A proto mnoha otázek ani nebylo zapotřebí. Stačilo před něj postavit diktafon a vzpomínky a vyprávění se samy jen hrnuly.

„Na jevišti Národního divadla moravskoslezského jsem se poprvé objevil v roce 1991 v inscenaci Pekelník, během studia na konci prvního ročníku konzervatoře. Stál jsem na jevišti jako voják. Ale když se zahajovala druhá půlka, měl jsem akci před oponou a vytvořil jsem svůj první divadelní vtíp: jakože vidím někoho známého v hledišti – a vytasil jsem na něj šavli. Druhý voják mi gestem naznačil, ať se na to vykašlu. Tak to byl první divadelní fór. A hned druhý průlom, když mě zase pozvali na hostovačku tentokrát do Myrona do inscenace Fiesco a jeho janovské spik-

nutí, kde jsem měl svou první větu na jevišti: „Můj bratr nesnáší krev, ušetřete ho!“ Původně bylo v textu „Moji bratři nesnáší krev“, ale už tenkrát divadlo šetřilo, tak tam byl jen jeden. A potom jsem už na základě konkurzu dostal i svou první malou roličku komisaře v Poprasku na laguně, který režíroval Juraj Deák.

Skvělé pro mě tehdy bylo, že jsem v tom hrál s Honzou Filipem. Já jsem k němu vzhlížel. Byl naším sousedem v domě, vyrůstal jsem s jeho dcerou a on nás brávil

Jako Skapino v inscenaci SKAPINOVA ŠIBALSTVÍ (2001)
Foto Josef Hradil

na generálky, takže jsem viděl například jeho Fausta. Potom mě připravoval na konzervatoř a za rok už jsem státoval vedle něho na jevišti a za další rok už jsem s ním hrál. Tak to byl můj úplný začátek. Pak jsem už v NDM dostal stipendium, takže jsem v tomto divadle od svých šestnácti let, a od té doby jsem už ani skoro necho- dil do školy, jen na hlavní obor (herecká výchova – pozn. red.) k paní Gasnárkové. Setkání s paní Gasnárkovou také považuji za jeden z těch důležitých impulzů a za jedno ze zásadních setkání. Považuji dodnes za velké štěstí, že jsem se na ostravské konzervatoři potkal právě s ní.“

To byly úplně první roličky. Která byla ta první zásadní, průlomová?

„Myslím, že to byl Silvius v Jak se vám líbí? To také režíroval Juraj Deák, který pro mě byl v začátcích podstatný. Mně se na něm líbila jedna věc. Ta obrovská zodpovědnost vůči mladým hercům. Když si pozval mladého herce nebo herečku ze školy, tak si na ně vyčlenil v plánu zkoušek dost času a opravdu pečlivě se jim věnoval. A to se mi líbilo.

V roce 1995, hned po maturitě na konzervatoři, jsem už dostal plné angažmá. Když se mě někdo zeptá, jak dlouho jsem už u divadla, nevím, jestli mám začít počítat od roku 1993, kdy jsem nastoupil

S NDM se loučí roli hejtmana Antona Antonoviče Skvozni-
-Dmucharovského v inscenaci REVIZOR (2021)
Foto Radovan Štátný

na základě stipendia, a od té doby už jsem takřka ve všem hrál tak jako každý herec s povinností angažmá, nebo jestli mám považovat za ten první krok až rok 1995, tedy nástup do plného angažmá.

V začátcích angažmá pro mě byla velmi podstatná setkání s různými režiséry. U Janusze Klimszy jsem dostal hned po škole první velkou roli v inscenaci Hrdina západu. Úžasné setkání bylo s Radovanem Lipusem, velmi důležité z hlediska volnosti zkoušení a možnosti se vyblbnout byly Rychlé frýzy právě v jeho v režii. No a hlavně také Lipusova Skapinova šibalství. Tam jsem hodně improvizoval s diváky a to mi právě umožnil Radovan Lipus, že to takhle stavěl. Inscenace byla úspěšná a dlouho se hrála, ale potom skončila věcí, na kterou se nezapomíná, úmrtím hereckého kolegy na jevišti. (Šlo o úmrtí herce Jana Odlu v roli Arganta, který zemřel na jevišti během představení – pozn. red.) A já jsem byl ten

poslední, kdo se s ním na jevišti v tu chvíli potkal, dokud ještě vnímal, zachytil jsem ho, když padal. Vzápětí zemřel. Po jeho smrti byla inscenace zderniérovaná.

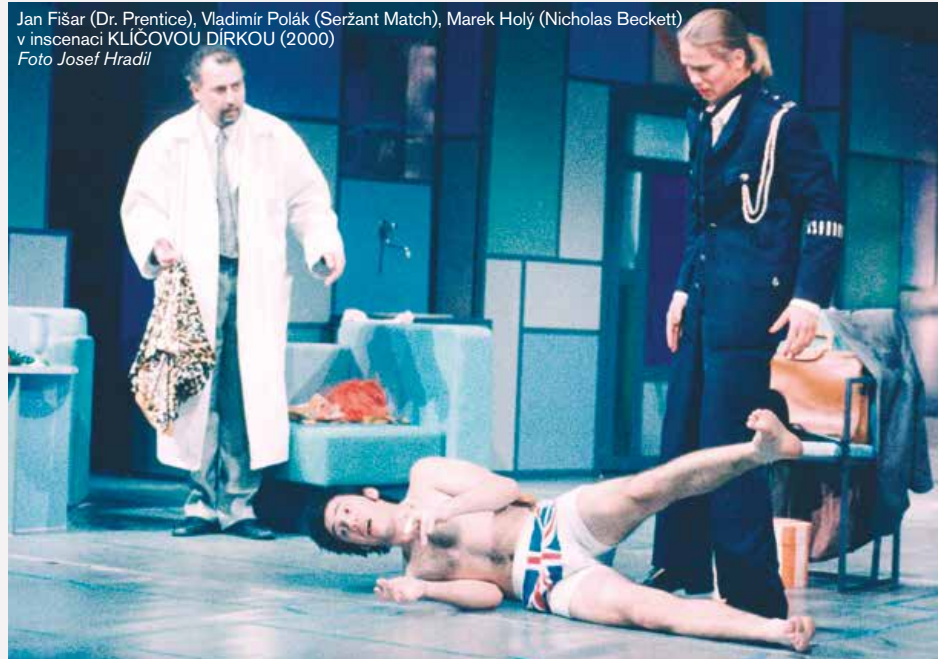
Také jsem rád za setkání s Peterem Gáborem, především za to, že jsem mohl být u obou nastudování Balady pro banditu. V tom druhém jsem měl roli Derbaka. Napadlo mě, že se ta postava vrací z první světové války a tenkrát se válečná zranění často řešila okamžitou amputací. Vymyslel jsem si tedy, že Derbak nemá jednu ruku, a Peter mi v tom dal volnost. Takže jsem to celé hrál s rukou svázanou pod kabátem.

Velmi podstatné setkání pro mě bylo, když jsme dělali s Jurajem Deákem Krávu svatbu, to byla fakt práce, na kterou se nezapomíná. Opravdu Juraj Deák s Radovanem Lipusem hráli v mých začátcích klíčovou roli. A vyvrcholilo to tím, že s Jurajem jsme se rozloučili prací na inscenaci Můj boj (Mein Kampf), kterou jsme potom hráli skoro patnáct let.

Roli Hitlera v inscenaci MŮJ BOJ (Mein Kampf) hrál téměř patnáct let
Foto Josef Hradil

Jan Fišar (Dr. Prentice), Vladimír Polák (Seržant Match), Marek Holý (Nicholas Beckett)
v inscenaci KLÍČOVOU DÍRKOU (2000)
Foto Josef Hradil

Jako autor je pro mě stále fascinující Shakespeare. Myslím, že Shakespeare na repertoáru je svátek. V NDM jsme dělali Shakespeara někdy i dost odvážně, například Macbetha s Rastislavem Ballekem. I když se takové pojetí nemohlo s běžným divákem potkat, já osobně jsem rád za toto setkání – bylo pro mě velmi zvláštním otevřením nového obzoru.“

Co je impulzem k tvému odchodu a co dalšího tě čeká v budoucnu?

„Jak už jsem říkal, na jevišti NDM jsem stál poprvé v roce 1991, to znamená, že tam postávám už třicet sezón. Možná je čas na změnu. A kdy, když ne teď? Na jednu jsem stál u vzniku Divadla Mír. Uchvátila mě nová energie, ta vlna, které jsem součástí. Jsou to zase jiné obzory. Původně jsem si myslel, že půjde zvládat obojí. Jenže Mír už není zdaleka jen divadlo, je to produkční dům a kromě hraní divadla také hodně natáčíme, vznikají další projekty na poli filmu a on-line inscenací. A navíc jsme v Míru přešli na systém blokového hraní a ten už moc neumožňuje působit jinde. Ale v NDM budu ještě dohrávat všechny své současné role, neodcházím daleko, jen do Vítkovic. Takže jsem jako syn, který se odstěhoval za roh, ale pořád se bude vracet na pravidelné nedělní obědy.“

Jménem celého souboru činohry i vedení Národního divadla moravskoslezského děkujeme Vladimíru Polákovi za ty dlouhé roky působení na jevišti i v divadelním kolektivu. Pevně věříme, že se mu bude neméně úspěšně dařit i v následujících sezónách, a také mu přejeme, aby se na nedělní obědy nezapomínal vracet často. Hodně štěstí v další herecké i životní etapě! (pg)

Alois Jirásek (1851–1930) – Janusz Klimsza (1961) – Adam Gold (1989)

LATERNA

Vodníky ruším, ale tu holku mi nechte

Anita Krausová (Režisérka), Aneta Klimešová (Hanka), Petr Houska (Petr)
Foto Radovan Štátný

Reprízy 2. 2. (19.00) a 20. 2. (16.00)
v Divadle „12“

V sobotu 6. listopadu proběhla v Divadle „12“ světová premiéra autorské inscenace *Laterna*. Toto pozoruhodné dílo vychází z Jiráskovy divadelní hry *Lucerna*, ze které hojně cituje. Je však zároveň doplněno celou řadou autorských výkladových komentářů, historických faktů a odkazů udávajících kontext a zcela nových, současných příběhových linií. Autory nového textu *Laterna* jsou režisér inscenace Janusz Klimsza a dramaturg Adam Gold. Minimalistickou výpravu, která si doslova vystačí se třemi židlemi a objektem telefonní budky, vytvořil David Bazika. Trefné kostýmy navrhla Marcela Lysáčková.

Hra je napsána pro čtyři postavy. V roli režisérky se představila **Anita Krausová**, hostující herečka známá z pražských divadel i filmových seriálů. Jejími spoluhráči jsou stálí členové souboru **Aneta Klimešová**, **David Viktora** a **Petr Houska**. Jak jejich výkony a celkové vyznění inscenace hodnotí recenze Ladislava Vrchovského pro kulturní deník Ostravan.cz?

„Když **David Viktora** mluví o vodnících jako o křížencích lidí a plazů a předvádí jejich vnitřní hnutí a pocity i dopady lidského prostředí na jejich tělesné schránky, je to velmi uhrančivý výkon. Stejně tak **Petr Houska** v okamžicích, kdy si hraje na ty-

pického českého muzikanta ze rčení „Já nic, já muzikant“ a poskakuje přitom v karikatuře poskoka a vlezdoprdelky, je velice přesvědčivý, a přitom úžasně komický. Podobných míst bychom našli u jednoho i druhého představitele mužských rolí mnoho.

Anita Krausová hraje režisérku. V jednom monologu probírá (...) bývalého herce, který se žije workshopy pro nej-různější špičkové manažery. Publikum se velice baví. Ve druhé části však vchází do hracího prostoru jako kněžna z Jiráskovy *Lucerny* včetně dobového kostýmu

David Viktora (Ex), Aneta Klimešová (Hanka)
Foto Radovan Štátný

a v kněžniných replikách se velmi silně dotkne současnosti.

Nejsilnější okamžik **Anety Klimešové** přichází v okamžiku jejího monologu a vstoupení *Haničky* z Jiráskovy *Lucerny* do nitra staleté lípy. (...) **Klimešová** je v té chvíli velice přesvědčivá, upoutává na sebe veškerou divákovu pozornost a nutí ho při tom nejen zírat, ale i myslet. Díky *Klimszově* tvůrčí invenci spisovatele i režiséra však v tomto okamžiku dochází i k prolnutí světa obecně lidského a vnitřního světa divadelníka-režiséra. Také to je jedno z velkých témat hry.

Laterna by však byla nezajímavá, kdyby měla jedno téma. Naopak, zajímavá je tím, kolik témat jednotlivé obrazy, ve kterých se propírají scény z Jiráskovy *Lucerny*, otevírají. Právě tady dochází na skutečné divadlo. Právě tady dostává prostor herectví, ve všech čtyřech případech jednotlivých protagonistů herectví velmi vysoké úrovně.

Laterna Národního divadla moravskoslezského je určena vnímavým a hloubavým divákům. Právě takové velice potěší. Je také dokladem toho, že ve „*Dvanáctce*“ se nejen výborné divadlo hraje, ale také se tam o divadle prostřednictvím v místě uváděných titulů do hloubky přemýšlí. Ostrava (a nejen ona) i díky své nejen divadelní, ale zejména sociální a politické minulosti takové místo velice potřebuje pro svoji budoucnost. A „*Dvanáctka*“ jí ho dává.“

(pg)

Nikolaj Vasiljevič Gogol (1809–1852)

REVIZOR

A co by kontrola odhalila u vás...?

Sára Erlebachová (Marja Antonovna), Petr Panzenberger (Ivan Alexandrovič Chlestakov),
Vladimír Polák (Anton Antonovič Skvoznik-Dmucharovskij), Petra Kocmanová (Anna Andrejevna)
Foto Martin Kusyn

Reprízy 8. 1. (18.30), 9. 1. (16.00), 12. 2. (18.30), 20. 2. (16.00) a 25. 2. (18.30)
v Divadle Antonína Dvořáka

„Národní divadlo moravskoslezské uvedlo v sobotu 13. listopadu premiéru inscenace satirické komedie *Nikolaje Vasiljeviče Gogola Revizor* v režii *Vojtěcha Štěpánka*. Dramaturgem inscenace je *Adam Gold*, scénou navrhl *Jan Tobola*, autorkou kostýmů je *Marta Roszkopfová*, hudbu k inscenaci napsal *Nikos Engonidis*. Pohybovou spolupráci poskytl *Martin Pacek*.“

Ladislav Vrchovský (Ostravan.cz)

„Třikrát ho zastavila pandemie. Ostravské Národní divadlo moravskoslezské uvede *Revizora*, nejznámější komedii *Nikolaje Vasiljeviče Gogola*. Činoherní soubor ji začal zkoušet loni. Premiéru ale už třikrát překazila pandemie koronaviru...“ (Aktuálně.cz)

„Jevištní výtvarník *Jan Tobola* navrhl scénou, jejíž základní obrys je stejný, jako byl v jeho scénografiích k *Havlovu Odcházení*, uvedeném v režii *Vojtěcha Štěpánka* 14. listopadu 2019 taktéž na scéně *Divadla Antonína*

Tomáš Jirman (Luka Lukič Chlopov), Jan Fišar (Artémij Filipovič Zemljanika), Vladimír Čapka (Amos Fjodorovič Ljapkin-Tapkin), Miroslav Rataj (Christian Ivanovič Hübner), Robert Finta (Ivan Kuzmič Spekin), Vladimír Polák (Anton Antonovič Skvoznik-Dmucharovskij)
Foto Martin Kusyn

Dvořáka. (...) Obě hry měly být původně uvedeny v rámci sezónní dramaturgie v jednom roce, aby došlo k jejich jasnému propojení. (...) V *Odcházení* nastupující nadějný politik *Klein* je hrán stejným hercem, který

„Promyšlená *Panzenbergerova* herecká kreace vede k tomu, že jeho *Chlestakova* divák zároveň přijímá i odmítá. Přijímá jeho schopnost potrestat všechny korupčníky tím, že je dovede okrást a podvést, a zá-

Štěpánkuv Revizor je tak napěchován divadelním kumštem, že se do něj víc už nevejde

Ladislav Vrchovský (Ostravan.cz)

je obsazen do role hejtmána v *Revizorovi* – *Vladimírem Polákem*. Co se z tohoto člověka vyklube v jeho nové funkci? V *Revizorovi* je odpověď dvojice režiséra a dramaturga obou inscenací *Vojtěcha Štěpánka* a *Adama Golda*: Tady ho máte! Kdysi nadějný politik je teď korupcí, podlézavostí, falší a hloupostí prolezlým hejtmánem.“

Ladislav Vrchovský (Ostravan.cz)

„V hlavních rolích nového nastudování režiséra *Vojtěcha Štěpánka* se představí *Vladimír Polák* jako hejtmán a *Petr Panzenberger* coby ten, kterého všichni považují za tajného kontrolora a jenž toho dokáže mistrně využít.“ (Aktuálně.cz)

roveň odmítá jeho podvodné chování. Je to mistrné vyjádření samotného *Gogolova* přání, jak má jeho *Chlestakov* vyznít.“

Ladislav Vrchovský (Ostravan.cz)

„*Revizor* vypráví o lidské hlouposti, chamtivosti, vychytralosti. Líčí, jak se bezvýznamný mladík z *Petrohradu Chlestakov* prodere do čela místního politického života díky omylu, protože přijede do malého města právě ve chvíli, kdy byl ohlášeno přijezd skutečné kontroly.“ (Aktuálně.cz)

„*Štěpánkuv Revizor* je celým hereckým týmem dohromady odehrán tak, že každý, kdo je v zorném poli diváka, ani na okamžik nepřestává hrát svoji postavu. Každý okamžik dění na jevišti je ale naplněn do posledního detailu vždy funkčním projevem všech, kteří jsou současně na scéně. Je to vrcholná ukázka dokonalé režie velkého jevištního obrazu, do kterého už se opravdu nic víc nevejde.

Premiérové publikum odměnilo herce tak dlouho trvajícím potleskem ve stoje, až sami účinkující museli tyto ovace ukončit tím, že po několikátém poděkování uklonou na jevišti už v rozsvíceném sále *Divadla Antonína Dvořáka* nepřišli. Podobný úspěch činoherní premiéry se v paměti pamětníků hledá vskutku složitě.“

Ladislav Vrchovský (Ostravan.cz)

(pg)

DERNIÉRA

Tomáš Jirman (Raoul Nordling), František Strnad (Dietrich von Choltitz)
Foto Martin Kusyn

Cyril Gely (1968)

DIPLOMACIE

Na samém okraji světa, jak ho známe...

Repríza 6. 1. (18.30) a derniéra 12. 1. (18.30) v Divadle Antonína Dvořáka

Letošní sezónu jsme zahájili cenami ověřeným titulem *Diplomacie*, nyní máme před sebou už jen dvě poslední lednová uvedení. Proto vás srdečně zveme na poslední reprízu a derniéru. Pokud jste tuto napínavou konverzační inscenaci zatím neměli možnost zhlédnout, je nejvyšší čas vyrazit do divadla!

Inscenace plná překvapivých zvratů je hereckým koncertem především pro dvě hlavní postavy. V úloze nacistického generála Dietricha von Choltitze se představí **František Strnad**, roli švédského diplomata Raoula Nordlinga ztvární **Tomáš Jirman**.

Světová premiéra *Diplomacie* proběhla v roce 2011 v Paříži a ihned se stala hitem divadelní sezóny. Text, divadlo i herci ve dvou hlavních úlohách se

dočkali nominace na prestižní Molièrovu cenu. Hra získala další nominace a ceny, například nominaci na Křišťálový glóbus, nejprestižnější francouzské ocenění za domácí počín v oblasti umění a kultury.

Přijďte se tedy o kvalitách tohoto titulu sami přesvědčit a dozvědět se, jaké diplomatické zvraty stály za rozhodnutím, které jedné osudové noci učinil generál Choltitz a díky kterému dnes Paříž stále stojí a neskončila v troskách výbuchu. (pg)

František Strnad (Dietrich von Choltitz), Tomáš Jirman (Raoul Nordling)
Foto Martin Kusyn

balet

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2021/2022

Adolphe-Charles Adam (1803–1856)
– Joris Barcaroli (1990)

KORZAR

Korzář bojující za svobodu

Choreografie: Michel Bejar

Libreto, dramaturgie: Céline Barcaroli

Hudební nastudování: Jiří Habart

Dirigent: Sébastien Thomas Bagnoud

/ Jiří Habart

**Světová premiéra 16. září 2021
v Divadle Jiřího Myrona**

Gustav Mahler (1860–1911)

– Bergmund Waal Skaslien (1971)

MAHLEROVY VZPOMÍNKY

Mládí obarvené časem

Choreografie: Jo Strömgen

Inscenaci uvádíme k 110. výročí

úmrtí Gustava Mahlera

Světová premiéra 2. prosince 2021

v Divadle Jiřího Myrona

Rodion Konstantinovič Ščedrin (1932)

– Georges Bizet (1838–1875)

CARMEN

Choreografie: Jiří Pokorný

Dramaturgická spolupráce: Václav Janeček

Hudební aranžmá: Davidson Jaconello

Premiéra 12. května 2022

v Divadle Jiřího Myrona

Balet NDM je na Facebooku:
Balet Národního divadla moravskoslezského

Balet NDM je na Instagramu:
baletndm

MAHLEROVY VZPOMÍNKY – Koki Nishioka,
Rita Pires a Takafumi Tamagawa
Foto Serghei Gherciu

REPERTOÁR BALETU (LEDEN – ÚNOR 2022)

Adolphe-Charles Adam

– Joris Barcaroli

KORZÁR

Choreografie: Michel Bejar

Hudební nastudování: Jiří Habart

Dirigent: Sébastien Thomas Bagnoud

/ Jiří Habart

11. 1. (18.30), 12. 1. (18.30)

Ludwig Minkus

DON QUIJOTE

Choreografie: Michal Štípa podle Mariuse

Petipy a Alexandra Gorského

Hudební nastudování: Adam Sedlický

Dirigent: Jiří Habart

30. 1. (16.00)

**RODINNÉ
VSTUPNÉ**

Gustav Mahler – Bergmund Waal Skaslien

MAHLEROVY VZPOMÍNKY

Choreografie: Jo Strömberg

3. 2. (18.30), 6. 2. (15.00)

Léo Delibes

COPPELIA

Choreografie: Giorgio Madia

Hudební nastudování: Adam Sedlický

Dirigent: Maroš Potokár

26. 2. (18.30), 27. 2. (15.00)

Půl hodiny
před každým
baletním představením
jsou pro vás připraveny
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK ŠÉFKY BALETU

Vážení a milí diváci,

rok 2021 byl rokem atypickým a zároveň nelehkým. Pokusím-li se na něm najít něco pozitivního, je to fakt, že jsme se dokázali v nečekaných podmínkách zorientovat rychle a reagovat flexibilně. Ve volném prostoru, parcích, ulicích a na mostech jsme sice ztratili forbinu a divadelní nasvícení, zato jsme byli divákům blíží. Také jsme se naučili improvizovat a být odvážní. Bylo to období nelehké, ale také nezapomenutelné. Velmi mě překvapilo, že našeho úsilí si povšimli „až“ v Praze. O to více nás potěšila *Cena Divadelních novin* za počiny v sezóně 2020/2021 (navzdory uzavírci divadel), kterou jsme získali za realizaci tanečně-hudebních happeningů *Balet venku* a *Tančící mosty* v kategorii Offline.

Vrátit se zpět na jeviště v roce 2021 v nejvyšší kvalitě, v plném nasazení a personálním zastoupení, ve kterém jsme jeviště v listopadu 2020 opouštěli, nás stálo hodně sil a nervů. Naštěstí jsme vždy cítili podporu ze strany diváků a pochopení v divadle.

Chtěla bych upřímně poděkovat našim divákům a všem, kteří nás podporovali a věřili nám. Děkuji!

Lenka Dřimalová
šéfka baletu NDM

Lenka Dřimalová

Foto Lucie Maceczková

ZPRÁVY Z BALETU

BALET VENKU – Yu Matsumoto, tuto fotografii použily Divadelní noviny na obálku svého čísla
Foto Lukáš Kabaň

Cenu Divadelních novin za baletní soubor NDM převzala členka baletu NDM Anna Knollová
Foto Kamil Košun

TANČÍCÍ MOSTY – Laura Moreno Gasulla
Foto Serghei Gherciu

Divadelní noviny nám letos udělily speciální cenu! **Lenka Dřimalová a soubor baletu NDM dostali cenu za aktivity, které bavily širší veřejnost v době, kdy jsme nesměli hrát v divadlech.** Na konci října převzala v Praze ocenění členka souboru Anna Knollová. Byla v té nejlepší společnosti: Ceny předával šéfredaktor Josef Herman v prostoru Jatek 78 a role hostitele i baviče se ujal Rosťa Novák spolu se svým Cirkem La Putyka.

Balet NDM získal Cenu DN za dva projekty: v dubnu 2020 tančili jeho členové volné choreografie na vybraných místech v centru Ostravy. Tehdy ještě bez velkého zapojení veřejnosti, protože lockdown veřejné produkce znemožňoval. Ovšem videozáznam i fotografie *Baletu venku* měly ohromný ohlas a na sítích a v médiích je vidělo více než milion lidí!

V červnu 2021 uzavřel baletní soubor podivnou druhou covidovou sezónu velkým tanečním happeningem s názvem *Tančící mosty*. Roztančili jsme mosty od Slezskoostravského hradu až po opalovací plochy u řeky Ostravice uprostřed Komenského sadů. „*Jsem na baletní soubor moc pyšná! Z ohlasů veřejnosti bylo vidět, že kultura hodně lidem chyběla, byli nadšení! Děkuji také za spolupráci souboru muzikálu NDM a muzikantům, kteří Tančící mosty doprovázeli živou hudbou,*“ chválí šéfka souboru baletu Lenka Dřimalová.

(swi)

Gustav Mahler (1860–1911) – Bergmund Waal Skaslien (1971)

MAHLEROVY VZPOMÍNKY

Mládí obarvené časem

Choreografie Jo Strömrgren

MAHLEROVY VZPOMÍNKY UKAZUJÍ NÁDHERU I OŠKLIVOST ŽIVOTA

Těmito slovy nadepsala svou recenzi naší novinky pro kulturní deník Ostravan.cz Tereza Cigánková a píše dále: „Dojem z premiérového večera, který symbolicky připomněl 110. výročí úmrtí Gustava Mahlera, ve mně dozníval ještě dlouho poté, co opona za nadšeného potlesku obecenstva spadla naposledy. Přemýšlela jsem, co jen mi tento zážitek tolik připomněl, až se mi vybavil jeden dávný rozhovor o poetice Marcela Prousta. Pojednával o vzpomínkách, které v nás vyvolá určitá vůně, chuť nebo vizuální vjem; o vzpomínkách, které jsou pro každého z nás jedinečné a zbarvené naší vlastní náladou, prožitkem, emocí. O vzpomínkách, které jsou jen zlomkem toho, co se událo, naší vlastní představou minulosti, jejíž ostré hrany postupně ohradil čas. A tak v nás zůstává jen to nejsilnější, to, co si pamatovat chceme a můžeme. Nebo to, co nedokážeme zapomenout.

Představení Mahlerovy vzpomínky nelze vnímat jako biografii známého skladatele, i když se o jeho odkaz a monumentální dílo samozřejmě opírá. Víc než k čemukoli jinému bych jej přirovnala k pohledu do života jedince, jehož kontext a kulturní i společenské proměny, které jím zmítají, se před námi otevírají jako album starých fotografií; jako sbírka pohlednic, o kterých si můžeme jen

domýšlet a představovat si, co lidé na nich zachycení cítili a čím si procházeli. Na příběhu slavného umělce se odráží osudy tisíců bezejmenných lidí, jejich zrození i smrti. Jakoby diváci v divadle dostali zprávu z dávných časů: Podívejte, byli jsme lidé jako vy, milovali jsme, radovali jsme se a trpěli jsme stejně. Nic se nezměnilo, a přece se změnilo tak moc.

Slova, kterými bych Mahlerovy vzpomínky mohla definovat, jsou velmi protichůdná – je to syrovost a něha. Jo Strömrgren, který se kromě tanečních projektů zabývá také divadlem a filmem, se neustále pohy-

buje na hraně mezi těmito dvěma protipóly a vytváří zvláštní napětí, v němž se krása setkává s ošklivostí – plynoucí a organický pohyb je občas přerušen ostrým gestem, pádem nebo úderem, poetické výjevy ze života společnosti na přelomu 19. a 20. století se ocitají v bezprostřední blízkosti smrti, silné sexuality a vnitřního strádání. Tyto kontrasty jsou o to působivější, uvědomíme-li si, že v dané době byla některá témata naprostým tabu a intimita či další projevy lidského těla k nim patřily. (...)“ píše mj. v recenzi Tereza Cigánková.

Gustav Mahler s Almou Mahlerovou a dcerou Annou Justine zvanou Gucki (uprostřed) ve Stromovce v roce 1910, tato fotografie je také použita v rámci scénografie inscenace
Zdroj Fond Gustava Mahlera, Mahlerova hudební knihovna, Paříž

V popředí Mario Sobrino, Rei Masatomi, Gene David Goodman, Takafumi Tamagawa, Simone Giroletti, Koki Nishioka. Fotografie Gustava Mahlera, která je součástí scénografie, jej zobrazuje, jak diriguje Beethovenovu *Devátou symfonii* ve Štrasburku v roce 1905 (vlastnictví Fondu Gustava Mahlera Mahlerovy hudební knihovny v Paříži).
Foto Serghei Gherciu

3x Jo Strömrgren o Mahlerových vzpomínkách a práci s naším souborem

„Nabádám tanečníky, aby tančili jako tanečníci, ale mysleli jako normální lidé. To je výzva! Když na jevišti přemýšlíte jako normální člověk, vaše reakce jsou pro diváky čitelnější a snáze interpretovatelné. Od tanečníků očekávám, že budou na jevišti neustále přemýšlet o konkrétních věcech a vést svůj vnitřní monolog.“

„Myslím si, že mnoho tanečních inscenací chce až příliš reagovat na složitá témata, snaží se o jejich interpretaci. Já se jako divák vždy ptám sám sebe: Nechtěl bych toto poselství vstřebat raději prostřednictvím knihy, vědeckého článku, filmu, nebo prostě jen slyšet někoho vyprávět příběh při večeři? Myslím, že naše umělecká forma využívá představ, které můžeme vytvořit pohybem beze slov, a to je podle mne ideální.“

„Neochvějně věřím v malá témata, která ale mohou vyvolat představu ‚celého světa v kostce‘. Takové jsou Mahlerovy vzpomínky, nejsou dokumentem o Mahlerově životě. O tom lze lépe vyprávět prostřednictvím filmu nebo knihy. Existuje samozřejmě možnost, že řada detailů v takové knize bude zavádějících. To se přesně nikdy nedozvíme. Prostřednictvím naší série horečně propojených tanečních obrazů získáme představu o tom, co mohlo být inspirací pro Mahlerovu hudbu a jeho životní rozhodnutí...“

Scéna z 2. jednání – na pozadí Mahlerova dcera Anna Justine zvaná Gucki
Foto Serghei Gherciu

GUSTAV MAHLER (7. 7. 1860 – 18. 5. 1911)

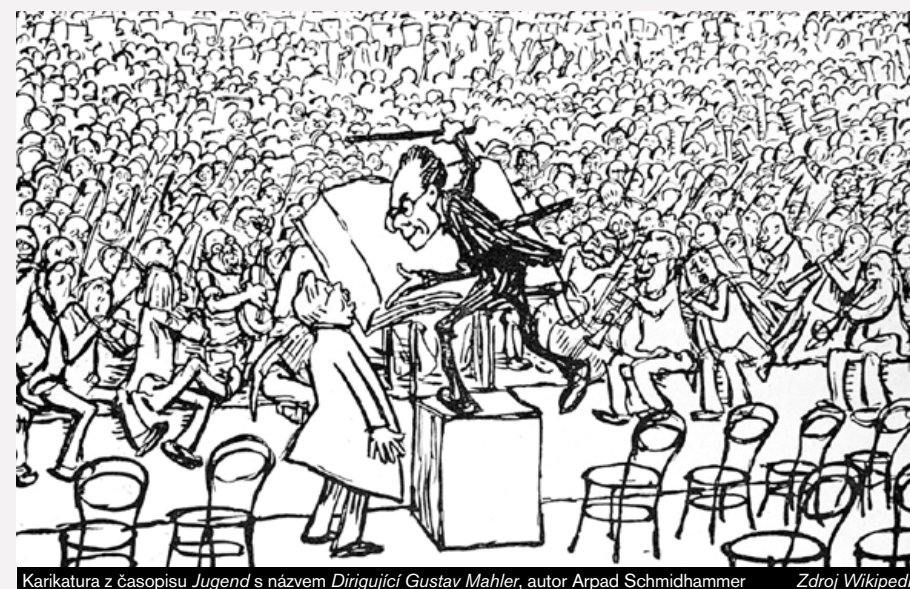
se narodil v Kališti u Humpolce v německé židovské rodině a dětství prožil v Jihlavě. Jeho otec rozpoznal výrazný talent pro hudbu a synovi umožnil špičkové vzdělání. Mahler ve své době proslul jako dirigent a umělecký ředitel prestižních operních domů po celém světě. Byl to on, kdo v newyorské Metropolitní opeře uvedl v roce 1909 jako první Smetanovu operu *Prodaná nevěsta* s Emou Destinnovou v hlavní roli a troufl si například ve vídeňské Dvorní opeře (kterou vedl od roku 1897) upravovat partitury Beethovenových skladeb! Jako dirigent nekompromisně prosazoval své představy o interpretaci hudby, nebyl rozhodně šéfem oblíbeným

a ve Vídni čelil také antisemitským útokům na svou osobu.

„*Můj čas teprve přijde*,“ říkával Mahler. A čas pro jeho vlastní hudbu skutečně přišel až dlouho po jeho smrti. V 50. a 60. letech 20. století jeho symfonickou a písňovou tvorbu proslavili Leonard Bernstein, v emigraci žijící Rafael Kubelík nebo Herbert von Karajan. Právě nahrávky symfonické tvorby a písní v podání Berlínských filharmoniků vedených Karajanem použil Jo Strömrgren jako základ hudby pro naši inscenaci. Na začátku a poté také v úryvcích během představení zazní zřejmě nejslavnější Mahlerova skladba – *Adagietto* z jeho *Páté symfonie*, které je považováno za vyznání citů k jeho ženě Almě. Objevilo se ve filmu Luchina Viscontiho *Smrt v Benátkách* (1971) a od té doby je používáno poměrně často v různých oblastech. *Písně o mrtvých dětech* komponoval Mahler od roku 1901 (ještě před vstupem do manželství a narozením dcer), složil je na žalozpěvy Friedricha Rückerta (1788–1866). Fragmenty zazní v naší inscenaci v podání zřejmě nejslavnější interpretky Mahlerových písní, německé mezzosopranistky Christy Ludwig.

Mahlerovu hudbu v novém baletu skvěle doplňují tóny skladeb současného norského skladatele a hráče na violu **Bergmunda Waala Skasliena**. Srovové, tklivé a emotivní skladby nahrál orchestr opery NDM s dirigentem Jiřím Habartem, některé originální úryvky doplnil ze svých nahrávek sám skladatel spolu s choreografem.

(swi)

Karikatura z časopisu Jugend s názvem *Dirigující Gustav Mahler*, autor Arpad Schmidhammer
Zdroj Wikipedia

KOKI NISHIOKA

Mým snem bylo stát se tanečníkem v Evropě

Koki Nishioka (Chaplin) s Amelií Waller (Tulák) v inscenaci CHAPLIN (2015)
Foto Martin Popelář

Koki Nishioka je od sezóny 2016/2017 prvním sólistou baletu NDM. Rodák z Japonska získal první vzdělání i ceny tam – v roce 2012 například zvítězil v mezinárodní baletní soutěži v Ósace. Studoval v baletní škole Státní opery ve Vídni a od roku 2013 byl členem Junior company. Od září 2014 působí v baletu NDM, od sezóny 2016/2017 jako první sólista. Své kvality ukázal například v rolích prince Siegfrieda v *Labutím jezeře*, Prince v *Popelce*, Athose ve *Třech mušketýrech*, Basila v *Donu Quijotovi* nebo Vikonta de Valmont v *Nebezpečných známostech*. Tančil v choreografiích Jiřího Kyliána, Johana Ingera i Itzika Galiliho. V baletu Maria Schrödera *Chaplin* zabil v hlavní roli a zaslouženě získal nominaci na Cenu Thálie (rok 2015). V roce 2018 si ze VI. mezinárodní baletní soutěže v Plzni přivezl čestné uznání. V roce 2019 získal nominaci na Moravskoslezskou kulturní Cenu Jantar za duet v inscenaci *Rossiniho karty* s přihlédnutím k jeho vynikajícímu ztvárnění role Vikonta de Valmont v inscenaci *Nebezpečné známosti*. Diváci Kokiho samozřejmě uvidí také v novince s názvem *Mahlerovy vzpomínky*. Koki Nishioka rád tančí a málo a nerad o sobě mluví, ale na několik otázek nám odpověděl.

Co vám profese tanečnicka dala, co vám bere?

Získal jsem mnoho zkušeností jako tanečník i jako člověk. Dobrý kolektiv, milá setkání, spousta přátel. Nemyslím si, že bych něco ztratil. Snad jen čas strávený s rodinou.

Jak zpětně hodnotíte svou kariéru? Čeho se vám podařilo dosáhnout?

Mým snem bylo stát se tanečníkem v Evropě a to jsem si splnil. Dokonce jsem dostal šanci tančit hlavní role, to je pro mne

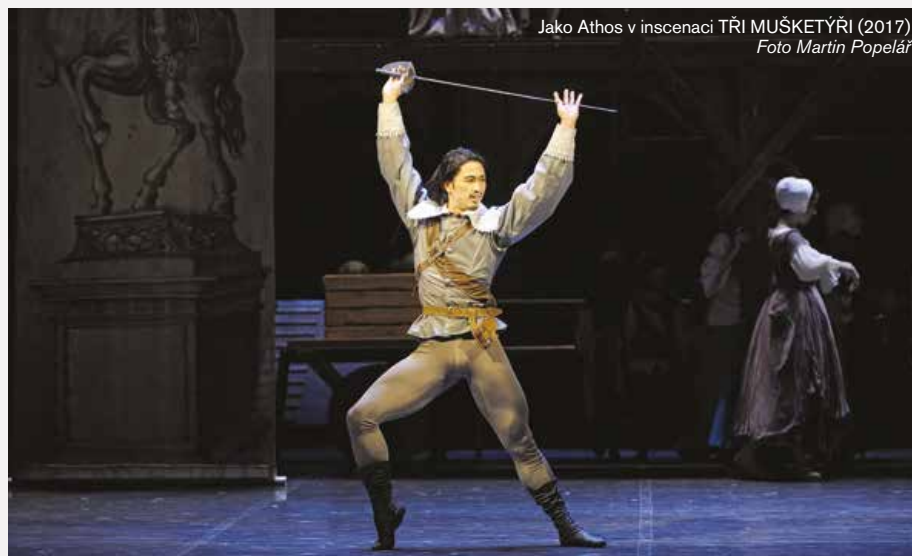
velká čest. Musím hodně pracovat na tom, abych se stále zlepšoval, protože jako tanečník stále spokojený nejsem.

Jaká byla vaše cesta k taneční kariéře?

Nebylo to snadné, dřel jsem tvrdě, krok za krokem, schůdek po schůdku. Stále jsem na cestě vzhůru.

Proč jste vlastně odešel z Japonska do Evropy?

Protože balet je kulturně doma v Evropě,

Jako Athos v inscenaci TŘI MUŠKETÝŘI (2017)
Foto Martin Popelář

Nejnověji mohou diváci Kokiho vidět v inscenaci MAHLEROVY VZPOMÍNKY (2021)
Foto Serghei Gherciu

je jí vlastní. Máme tady mnohem lepší pracovní podmínky než v Japonsku, tady je to pro mě lepší. Mám rád atmosféru vaší země a vaše lidi.

Jaký byl systém ve škole? Lišil se od konzervatoří, které známe tady v Česku?

Chodil jsem do svých 15 let na soukromou školu. Trénovalo se jen dvakrát týdně, až když jsem nastoupil na odbornou baletní školu v Kjótu, trénoval jsem třikrát denně a tréninky jsou tam i v neděli.

Který repertoár je vám bližší? Klasický, nebo moderní? Která role pro vás byla zlomová?

Tři mušketýři jsou mi blízcí, protože choreograf Paul Chalmer vlastně vytvořil postavu Athose pro mne. Na téhle inscenaci se navíc sešel skvělý tým. Zlomové role jsou pro mě dvě: princ z *Labutího jezera* byl mou první hlavní rolí v Ostravě. Na ní jsem se učil, co obnáší tančit hlavní roli. Další je Chaplin – získal jsem za ni nominaci na Cenu Thálie. Více se teď začínám věnovat modernímu tanci.

Co považujete za své přednosti?

Myslím, že jsem dobrý ve skocích a mám výdrž.

Kde při práci na roli nacházíte inspiraci, jak se s ní popasovat?

Záleží na roli. Čtu knihy, dívám se na filmy. Inspirují mne i mé vlastní zkušenosti.

Jaký typ postavy preferujete?

Silné osobnosti, vášnivé. Ty s výbušnými emocemi!

Máte mezi tanečníky (třeba v souboru) nějaký vzor?

Jsou to Michail Nikolajevič Baryšnikov a Hideo Hukagawa, který byl mým nejoblíbenějším učitelem.

Máte nějaký sen, který souvisí s tancem?

Můj bratr založil soubor v Japonsku, rád bych mu pomohl a ukázal Japoncům to, co jsem viděl a naučil se v Evropě. Což byl také Hideův sen, můj učitel ale před dvěma lety zemřel.

Jaký je Koki mimo jeviště nebo baletní sál? Co dělá ve svém volném čase?

Upřímně, mám moc rád videohry. Když se na to soustředím, zapomenou na čas. Jsem milovník psů, mám dva a hodně mě zaměstnávají.

Kdybyste měl dát jednu radu tanečníkům, jaká by to byla? Jakých vlastností si mezi tanečníky nejvíce ceníte?

Sledujte co nejvíce dobrých tanečníků a uče se od nich. Nejen technické věci, ale i gesta, mimiku atd. – všechny detaily jsou důležité. To je to, čeho si u tanečníků považuji, co z nich dělá dobré tanečníky a umělce.

(swi)

Jako Vikont de Valmont se Shino Sakurado (Markýza de Merteuil) v NEBEZPEČNÝCH ZNÁMOSTECH (2019)
Foto Serghei Gherciu

NENECHTE SI UJÍT

Léo Delibes (1836–1891)

COPPÉLIA

POSLEDNÍ
4
PŘEDSTAVENÍ
V SEZÓNĚ!

Foto Serghei Gherciu

Choreografie a režie **Giorgio Madia**
Hudební nastudování **Adam Sedlický**

Reprízy 26. 2. (18.30), 27. 2. (15.00),
1. 3. (18.30) a 3. 3. 2022 (18.30)
v Divadle Jiřího Myrona

Komický balet *Coppélia*, který patří
k nejoblíbenějším titulům klasického
repertoáru, se vrací na jeviště
Divadla Jiřího Myrona jen ve čtyřech
představeních do konce sezóny!
Můžete se těšit na neoklasickou

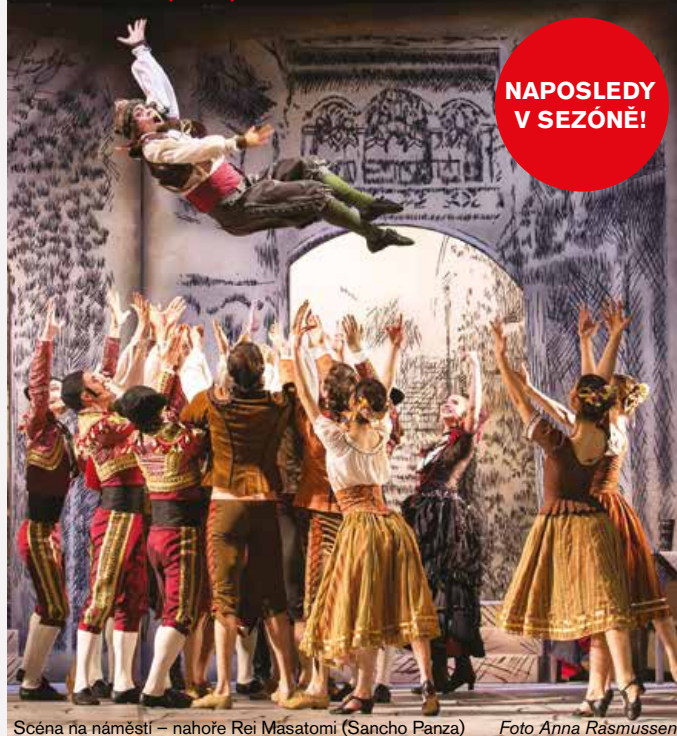
baletní techniku choreografa Giorgia
Madii a propracovanou vizuální stránku
inscenace s nápaditou scénou a kostýmy
italského scénografa Domenica
Franchiho. A hlavně – na krásný a laskavý
příběh!

Ludwig Minkus (1826–1917)

DON QUIJOTE

Nesmrtelná baletní klasika

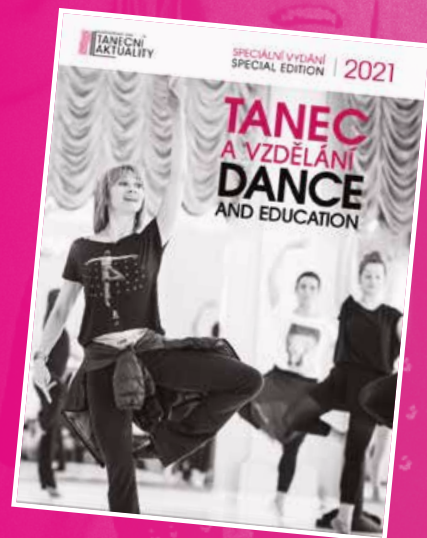
Reprízy 19. 12. (16.00), 21. 12. (18.30), 29. 12. 2021 (18.30)
a 30. 1. 2022 (16.00) v Divadle Antonína Dvořáka

NAPOSLEDY
V SEZÓNĚ!

Scéna na náměstí – nahore Rei Masatomi (Sancho Panza) Foto Anna Rasmussen

Taneční aktuality edice Speciální vydání

JEDINEČNÝ POHLED DO ZÁKULISÍ
ČESKÉHO TANEČNÍHO VZDĚLÁNÍ

tanečniaktuality.cz

INZERCE

muzikál

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2021/2022

Boris Urbánek (1961) – Jiří Krhut (1975)
– Vojtěch Štěpánek (1984)
HARPAGON JE LAKOMEC?
Prachy nejsou potřeba
Režie: Vojtěch Štěpánek
Hudební nastudování: Marek Prášil
Choreografie: Ladislav Cmorej
**Světová premiéra 16. prosince 2021
v Divadle Jiřího Myrona**

Mel Brooks (1926)
– Thomas Meehan (1929–2017)
PRODUCENTI
Bláznivá parodie ze zákulisí příprav muzikálu
Překlad a české texty písní: Adam Novák
Režie: Gabriela Petraková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
**Premiéra 7. dubna 2022
v Divadle Jiřího Myrona**

Andrew Lloyd Webber (1948)
– Don Black (1938)
LÍP SE LOUČÍ V NEDELI
(Tell Me on a Sunday)
Překlad: Pavel Vrba a Michael Prostějovský
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Jakub Židek
Premiéra 3. června 2022 v Divadle „12“

Muzikál NDM je na Facebooku:
Opereta/muzikál Národního divadla
moravskoslezského

Muzikál NDM
je na Instagramu:
muzikalostrava

HARPAGON JE LAKOMEC? – Markéta Schimmerová Procházková (Eliška),
Tomáš Novotný (Valér), Libor Olma (Harpagon), Dasha (Frozina),
Patricia Janečková (Marianna)
Foto Kristýna Junková

REPERTOÁR MUZIKÁLU (LEDEN – ÚNOR 2022)

Jason Robert Brown
PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)
Překlad: Tomáš Novotný
Režie: Janka Ryšánek Schmiedtová
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / David Schreiber
4. 1. (19.00), 5. 1. (19.00), 26. 1. (19.00), 27. 1. (19.00), 5. 2. (19.00), 11. 2. (19.00), 17. 2. (19.00)

Boris Urbánek – Jiří Krhut – Vojtěch Štěpánek
HARPAGON JE LAKOMEC?
Režie: Vojtěch Štěpánek
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
16. 1. (18.30), 14. 1. (18.30), 10. 2. (18.30), 18. 2. (18.30)

Éva Pataki
EDITH A MARLENE
Překlad: Kateřina Pošová
Režie: Janusz Klimsza
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Karol Kevický / Marek Prášil
7. 1. (18.30), 15. 2. (18.30)

Leonard Bernstein – Stephen Sondheim
– Arthur Laurents – Jerome Robbins
WEST SIDE STORY
Překlad: Jiří Jasek
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Lucie Holánková
8. 1. (18.30), 9. 1. (16.00), 19. 2. (18.30), 20. 2. (16.00)

Juraj Čiernik – Jan Vlas – Brigita Cmunťová
POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Vlastimil Ondruška
9. 1. (14.00), 9. 1. (16.30), 27. 2. (14.00), 27. 2. (16.30)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Andrew Lloyd Webber na motivy básnické sbírky „Praktická kniha o šikovných kočkách“ T. S. Eliota
KOČKY
Překlad: Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petránková
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Pavel Strouhal
13. 1. (18.30), 12. 2. (18.30), 13. 2. (16.00)

Stephen Dolginoff
THRILL ME (Vzruš mě!)
Překlad: Hana Nováková
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Jakub Židek
15. 1. (19.00), 18. 1. (19.00), 23. 2. (19.00), 26. 2. (19.00)

Richard Taylor – Rachel Wagstaff
KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU
Překlad: Hana Nováková
Režie: Gabriela Petránková
Hudební nastudování a dirigent: Jakub Židek
19. 1. (18.30), 22. 1. (18.30), 2. 2. (18.30), 4. 2. (18.30)

Andrew Lloyd Webber – Tim Rice
JESUS CHRIST SUPERSTAR
Překlad: Michael Prostějovský
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ivana Hannichová
20. 1. (18.30)

Michael Kunze – Sylvester Levay
REBECCA
Překlad: Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petránková
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
30. 1. (16.00), 8. 2. (18.30)

ÚVODNÍK ŠÉFKY MUZIKÁLU

Foto Lucie Macězková

Milí muzikáloví příznivci,

vstupujeme do dalšího roku našich muzikálových projektů. Loňský rok nebyl lehký. I přesto, že jsme začali hrát až od srpna, máme čím se pochlubit. V únoru se nám podařilo připravit pro živé vysílání ČT art velký muzikálový koncert, který mapoval deset let našeho souboru pod současným vedením. Realizoval se sice bez diváků v sále, ale zaznamenal mimořádně vysokou sledovanost. V prosinci jsme pak natočili pro Českou televizi záznam jedné z našich nejúspěšnějších inscenací *Edith a Marlene*. Na obrazovkách by se měl premiérově objevit ve druhé polovině tohoto roku. Premiéra původní novinky *Harpagon je lakomec?* byla stanovena na prosinec, a to s prakticky ročním zpožděním. Byl to tak trochu náš společný dárek sólistovi souboru Liboru Olmovi k jeho šedesátinám. Tedy další důkaz, že i v době pandemie náš soubor nezhálel. Na jaře na nás čeká premiéra velkolepého broadwayského muzikálu *Producenti*, který nabízí skvělé herecké příležitosti celému našemu souboru a vyžaduje maximální nasazení realizačního týmu i všech, kteří

„nejsou vidět“. Na závěr sezóny pak máme připraven titul pro příznivce držitelky Ceny Thálie Hany Fialové. A sice hudební monodrama *Líp se loučí v neděli*. Jde o další titul z pera krále muzikálu Andrewa Lloyda Webbera. Uveden bude v Divadle „12“. Jde o příběh Angličanky, která při své cestě do Ameriky naráží na kulturní rozdíly a sklízí jedno zklamání za druhým, protože proti očekávání mají obě země jen přibližně stejný jazyk.

Přeji Vám všem hodně uměleckých zážitků a samozřejmě, aby rok 2022 vyšel podle plánů!

Gabriela Petránková
šéfkyně souboru muzikálu

Gabriela Petránková

P.S. Tento text byl psán před uzávěrkou časopisu na konci listopadu. A psala jsem jej s pocitem optimismu, že nám koronavirus opět nezhatí naše plány...

ROZHOVOR

Foto archiv Jiřího Krhuta

JIŘÍ KRHUT Splnil se mi sen napsat muzikál pro divadlo

O muzikálu *Harpagon je lakomec?* toho nejen na stránkách tohoto časopisu bylo napsáno opravdu hodně. Ale přesto je tu osoba, o které jsme se sice zmiňovali (však se také jedná o autora písňových textů), ale dosud jsme jí nevěnovali rozhovor. A tou osobou je ostravský bavič, muzikant, skladatel a textař **Jiří Krhut**.

Jirko, se souborem muzikálu, potažmo s Národním divadlem moravskoslezským spolupracuješ poprvé... Jak jsi ten první kontakt prožíval?

On byl ten kontakt trochu narušen celou „covidovou“ situací, nicméně v prostředí divadla a na zkouškách jsem byl poprvé a moc jsem si to užíval. Když něco tvoříš skoro rok a tak dlouhou dobu vše vnímáš jen z počítače, je pro tebe potom úžasný zážitek slyšet vše naživo z úst herců. Podle mě se Borisovi (*Boris Urbánek, autor hudby, pozn. red.*) podařilo napsat směs krásných a chytlavých melodií. Navíc, když proběhla první čtená zkouška, od žádného z herců jsem neslyšel ani nevnímal, že by je to nebavilo nebo se jim texty špatně zpívaly, naopak.

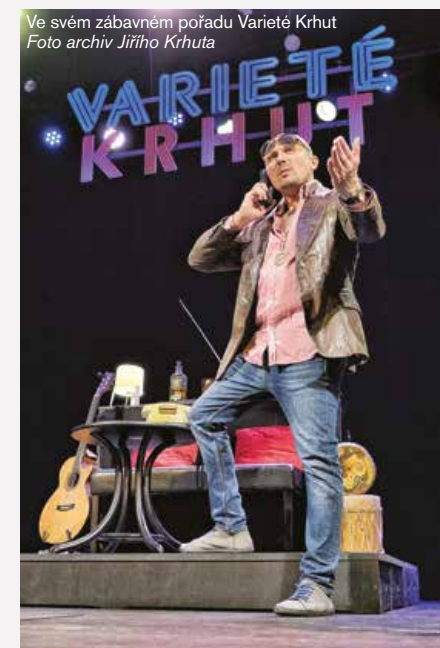
Co se týče zkoušení, měl jsi mnohdy lepší docházku než někteří herci... Co tě na zkouškách tak bavilo?

Právě celý ten proces. Jak jsem již zmínil, byl to můj první blízký kontakt s divadlem. Samozřejmě, že jsem si texty chtěl také

trochu „pohlídat“, ale Marek Prášil při hudebním nastudování odvedl skvělou práci. Zajímavé a nové pro mě bylo to, že herecký výkon musí zrát a že se jedná o dlouhý proces. Byl jsem zvyklý vidět či slyšet výsledky hned, nicméně v divadle se vše rodí postupně.

Povolání textaře je závislé na inspiraci. Kde jsi ji bral, když jsi psal Harpagona?

Přiznám se, že nejsem typ textaře, který by musel inspiraci hledat nějak zdoluhavě. Pokud mám zadání, tak zkrátka píšu. Od režiséra Vojty Štěpánka jsem si tedy

Ve svém zábavném pořadu Varieté Krhut
Foto archiv Jiřího Krhuta

nechal popsat, kam má každá z písní směřovat, protože – jak známo – muzikálová píseň by měla posunovat děj, takže jsem se chtěl vyhnout zbytečnému vracení, přepisování a škrtnutí. Nicméně jestli někde neumím pracovat, pak je to doma. Doma totiž existují stovky věcí, které mě dokážou neustále rozptylovat. Nejradši tedy vyrazím do přírody, přemýšlím o tématu, poslouchám neustále dokola danou hudbu a do telefonu si píšu poznámky. A doma pak jen vše zaznamenám na papír. Takže nejlepší inspirací je příroda.

Kromě psaní textů se věnuješ i samostatnému vystupování. Ve tvém životopise se objevuje přízvisko „bavič“. Neláká tě stát při Harpagonovi taky na jevišti?

Takovou nabídku jsem nedostal, nicméně kdyby se tak stalo, rád bych si nějakou malinkou roličku i zahrál. Na jeviště mě to táhlo vždycky. Ono slovo „bavič“ se nejspíš zrodilo v rámci mých vystoupení v Heligonce, kde mám svůj vlastní pořad. Na druhou stranu, pokud mám říkat nějaký delší, striktně stanovený text, dostaví se obrovský strach z toho, že to spletu. Proto v rámci svých pořadů používám jen bodový scénář a většinou improvizuju. Abych se tedy vrátil k tvé otázce, pokud by přišla nabídka, s radostí bych nějakou roličku vzal.

A jaká role by to podle tvých představ měla být?

Ideálně někdo, kdo se objeví zhruba na 37 a půl vteřiny a zase zmizí.

Snad si tedy tento rozhovor přečte režisér inscenace... Herci mají většinou své herecké sny. Někaké role, které by si chtěli zahrát... Máš i ty nějaký textařský sen?

Mně se v podstatě mnoho těch textařských snů už splnilo... Když jsem psal anglické texty, tak si jeden z nich vzal a nazpíval Ashley Slater z kapely Freak Power, splnil se mi i sen napsat muzikál pro divadlo, tedy pro Národní divadlo moravskoslezské, a nedávno se mi ozvalo Divadlo na Vinohradech s tím, že by ode mě chtěli deset originálních písní, takže jsem rád, že tvůrčí divadelní práce pokračuje dál a že mě velmi baví.

Ale kdybych v budoucnu napsal píseň, kterou by si do svého repertoáru vzal Sting, tak bych se určitě nezlobil.

Dobrá. Kontakty našeho divadla jsou omezené, ale uděláme pro to maximum.

Budu moc rád, děkuji.

A já moc děkuji za rozhovor.

(tn)

Připravovali jsme televizní natáčení *Edith a Marlene*

Úspěšnou inscenaci *Edith a Marlene* čeká v roce 2022 posledních pět repríz. Na květen je totiž naplánována její derniéra. Pro věrné diváky máme ale dobrou zprávu. I později si budou moci oblíbený titul připomenout, a to v televizní formě!

Po přímém přenosu koncertu *10 let muzikálu v Ostravě* se Česká televize rozhodla pro další spolupráci se souborem muzikálu, kterou se stal právě **televizní záznam inscenace *Edith a Marlene***. A zatímco do vysílání se pořad dostane až několik měsíců po derniéře, přípravy na natáčení byly v plném proudu již od listopadu 2021, kdy proběhla obhlídka jeviště Divadla Jiřího Myrona širším týmem České televize.

Na záznamu inscenace se podílí stejný produkční a kreativní tým, který má na svém kontě zmíněný muzikálový koncert: kreativní producentka Kateřina Ondřejková, vedoucí produkce Danuše Břeská, režisérka Petra Všelichová a hlavní kameraman Patrik Hoznauer.

Osudy legendární zpěvačky Edith Piaf, její postoj k životu a umění – a kontrast s přístupem druhé ikony 20. století Marlene Dietrich – se staly námětem pro hru maďarské autorky Évy Pataki. Kontrast mezi totálním prožitkem, totálním odevzdáním a umnou kontrolou. Věčný boj mezi citem a rozumem.

Inscenace v režii Janusze Klimszy a hudebním nastudování Marka Prášila měla premiéru v prosinci 2013 a rychle se stala skutečným diváckým fenoménem. Především díky tomu, že režisér našel v souboru ideální představitelky obou titulních rolí. V postavě Edith Piaf, která je středobodem celé hry, září Hana Fialová, v roli chladnější a odměřenější Marlene Dietrich jí sekunduje Eva Zbrožková. Obou hereček jsme se zeptali, co pro ně tyto klíčové role zna-

menají a jakým způsobem probíhalo jejich zkoušení.

Hana Fialová:

Edith Piaf je zaryta hluboko v mém srdci. Možná i proto, že o ní hrajeme už tak dlouho. Myslím, že jsem díky tomu v roli klidnější a možná i suverénnější. Je úžasné, že orchestr inscenace stále baví – a stejně tak mé kolegy na jevišti. Pokaždé je to trošičku jiné, pokaždé je pro mě malinko i překva-

Hana Fialová (Edith Piaf) a Eva Zbrožková (Marlene Dietrich) v inscenaci *EDITH A MARLENE* (2013)
Foto Martin Popelář

pení, jak se všichni nechají vtáhnout spolu se mnou do příběhu, nechají se jím nést na celé tři hodiny.

Proces zkoušení byl trochu jiný než obvykle: hodně jsem načerpala z knížek o životě Edith. Byly tam o ní i dost nelichotivé věci, ale já jsem si vše přizpůsobila, chápala jsem ji nebo omlouvala. Přijala jsem ji úplně celičkou. Myslím, že jsem s ní za svých bujarých let měla dost společného – i když teď už moc ne. Ale chápu její nespoutanost, její temperament, možná trochu neomalenost. Určitou živelnost máme společnou.

Také se samozřejmě musím držet jejich typických fyzických znaků. K tomu mě vedl režisér Janusz Klimsza. Konkrétně si třeba vzpomínám, že říkal: „Děláš moc velké kroky. Ona byla maličká, určitě neběhala milovými kroky.“ Tam se někdy musím usměrnit. Udržet její neklid, ty ruce, menší kroky. A postava v inscenaci stárne: ze začátku to je mladá dívka, lítá po ulici, ale ke konci před-

stavení už je to zlomená ženská. Celá fysis se promění. Vklouzla jsem do toho docela rychle, protože mě role tak pohltila. Ale vždy jsem si uvědomila druhý den po představení, jak mě strašně bolí za krkem.

Jednou se na nás přijela podívat i autorka Éva Pataki. Moc se jí to líbilo, i režie. Nevěděla prý, co od českého nastudování čekat, protože jsme se rozhodli zpívat písně v originálních jazycích: já ve francouzštině, Evička v angličtině a němčině. To si prý neuměla představit. Ale když to viděla, moc se jí to líbilo.

Z diváckých reakcí mám vždy úžasný pocit. Oni se mnou trpí, pláčou a na konci se mi zdá, že by mi chtěli pomoci. Jsem z toho pokaždé dojatá.

Eva Zbrožková:

Marlene patří k mým nejmilejším rolím.

Ztvárnit historicky známou osobnost není jednoduché, i když se člověk může a vlastně

musí inspirovat různými dokumenty, nahrávkami, rozhovory nebo filmy. Stále tak máte před sebou vzor, ke kterému se musíte aspoň přiblížit.

Hodně času jsem strávila studiem života této herečky, která byla nejen okouzlující filmová hvězda, ale také originální a rozporuplná žena. Obdivuji její nesmírnou profesionalitu, preciznost a cílevědomost, s jakou budovala svou kariéru. Byla také jakousi módní ikonou, což v naší inscenaci připomínají nádherné kostýmy ušité podle skutečných modelů Marlene Dietrich.

Na jevišti se už osmý rok setkávám se svou kamarádkou Hankou – Piaf, abych ji nejdříve přezírala, poučovala, pak vedla, kritizovala, a nakonec obdivovala. Tak, jak tomu bylo ve skutečných životech těchto dvou legend.

(Vzpomínky citujeme z almanachu *Muzikál v Ostravě 2010–2020: Od Marguerite k paní Harrisové.*) (hn)

Orchestr Divadla Jiřího Myrona
Foto Adam Živný

Danuše Břeská, vedoucí produkce Televizního studia Ostrava
Foto Adam Živný

Režisérka televizního záznamu inscenace Petra Všelichová
Foto Adam Živný

Natáčení muzikálu předchází náročné přípravy
Foto Adam Živný

JAN DRAHOVZAL

Divadlo je ta největší celoživotní láska

Na začátku ledna slaví kulaté narozeniny jeden z nejzkušenějších členů souboru **Jan Drahovzal**. Při té příležitosti jsme ho požádali, aby na svou profesní cestu zavzpomínal. Jeho herecký životopis čítá v tuto chvíli téměř 200 rolí. Takřka celoživotně se věnuje operetě, stejně tak ale vyniká v rolích muzikálových.

Honzo, jaké byly tvé divadelní začátky?

Po skončení Janáčkovy akademie jsem se dostal do angažmá v opeře dnešního Slezského divadla Opava, kde jsem pobyl necelé dvě sezóny. Hrál jsem tam krásné role, mimo jiné Lenského v *Eugenu Oněginovi* nebo Jeníka v *Šelmě sedlákově* od Antonína Dvořáka. Potkal jsem se tam i s operetou:

Janka Hošťáková jako Lehárova Giuditta a Jan Drahovzal jako kapitán Octavio v inscenaci GIUDITTA (2000)
Foto Josef Hradil

hráli jsme třeba *Mikádo* aneb *Mistr kat má město rád* od anglických autorů Gilberta a Sullivana. Přijel se na mě podívat tehdejší šéf ostravské operety Mojmír Weimann, který mě pozval na konkurz. Zaujalo mě to díky kombinaci zpívání s mluveným slovem. Tak jsem to šel zkusit.

Takže už v Opavě jsi poznal, že opereta tě baví víc než opera?

Ano, měl jsem totiž hodně blízko k činohře. Když jsem přišel do Opavy, neměl jsem po večerech co dělat, pokud zrovna nehrála opera. A protože jsem ze střední školy elektrikář, tak jsem činohru svítil. Každou činohru jsem viděl třeba desetkrát nebo patnáctkrát. Proto mě oslovovalo mluvené slovo na jevišti a k tomu zpěv, který jsem vystudoval. Tímto způsobem jsem se tedy dostal k operetě, v roce 1977 jsem přišel do Ostravy a už jsem tady zůstal.

Byly v té době v souboru osobnosti, které tě inspirovaly?

Samozřejmě. Byl tu dirigent Vladimír Brázda, byl tu Pepík Kobr, Ota Viktorin, Kosta Holubář, Karel Šíp, Zdeněk Růžička, Olda Pika... Taková garda zkušených herců.

Přijala tě ta garda mezi sebe?

Když jsem nastoupil, alternoval jsem většinou se Zdeňkem Růžičkou, což byl báječný kolega a výborný zpěvák. Měli jsme spolu šatnu. Vzal mě hned pod své křídlo a stali se z nás velcí kamarádi. Kolegové mě také hned klofli do takové kšeftovní skupiny. Jezdil jsem potom i s Vladimírem Brázdou a Pe-

píkem Kobrem. Vladimír dělal koncerty, tam se hodně zpívalo, a Pepík Kobr dělal estrády, tam se málo zpívalo. Když vešel na jeviště, zůstal tam třeba 40 minut.

Na Vladimíra Brázdu se vzpomíná jako na mimořádnou osobnost. V čem vlastně jeho talent spočíval?

Byl výjimečný v tom, jak fantasticky cítil muziku. Na klavír hrál všechno z paměti, a když náhodou člověk měl nějakou indispozici, tak říkal: „Mám ti to zahrát níž? O kolik? O půl tónu, o tón?“ Byl to báječný muzikant. Měl předky ve Vídni, takže ten vídeňský šmak operety měl v sobě. Strausse cítil úplně geniálně. Nehledě na to, že to byl takový weltmann, bezvadný chlap a kamarád. Za to si ho lidé vážili.

Dostával jsi v Ostravě od začátku velké role, nebo ses k nim musel teprve pracovat?

Hned přišla *Tisíc a jedna noc*, dvojrole sultán Sulejman a rybář Mossu. Nebo *Veselá vdova*. Ale dělal jsem samozřejmě i menší role. Největší zlom přišel v roce 1987, kdy jsem dostal příležitost jako Su-Čong v *Zemí úsměvů*. To už tu byl činoherní režisér František Kordula, který režíroval skoro všechny operety. *Zemí úsměvů* udělal opravdu moc krásně, diváci třeba ani nechtěli jít domů. Vzápětí jsem hrál *Cikánského barona*. Za něj jsem dostal cenu Českého literárního fondu, obdobu dnešní Thálie. A hrál jsem ho současně v Ostravě i v Olomouci, ovšem úplně jinak, v jiném překladu! Kromě ostravského angažmá jsem totiž účinkoval i v jiných diva-

lech. Měl jsem třeba dlouholetý půlúvazek v Opavě, jezdil jsem do Olomouce, jezdil jsem do Brna zpívat třeba *Veselou vdovu* nebo *Paganiniho*. Protože jsem houslista, tak u *Paganiniho* jsem v Brně ve třetím jednání jeden fragment opravdu hrál sám.

Vážně? A ještě se houslím věnuješ?

Ne, už ne. Přesedlal jsem na kytaru, měl jsem i kapelu.

V operetě jsi hrál takzvaný první obor. Jednalo se většinou o podobný typ rolí?

Dá se to tak říct. Jim v *Rose Marie*, titulní role v *Paganinim*, hlavní role v *Cikánském baronu* a v *Žebravém studentovi*, Edwin v *Čardášce*, Tassilo v *Hraběnce Marici*... A pořád jsme se potkávali se ženou (*Jankou Hošťákovou – pozn. red.*), ona zase hrála první obor v ženských rolích. Na jevišti jsme se pořád buď brali, nebo rozcházeli, nebo rozváděli... Její první představení byl *Boccaccio* – a zase, já jsem hrál Boccaccia a ona Fiamettu.

Od začátku jste tedy tvořili dvojici. Ale v osobním životě to chvíli trvalo?

Rok jsme kolem sebe chodili, potom jsme rok chodili spolu. Brali jsme se v roce 1987.

Byla pro tebe některá z rolí skutečným oříškem?

V operetě ne, tam jsem hrál ty milovníky. Dost těžký pro mě byl Higgins v muzikálu *My Fair Lady*, byl to šilený šprechr. Tři hodiny na jevišti, a jedeš a jedeš.

Higgins je vlastně spíše činoherní role, jeho původní představitel Rex Harrison písně tak trochu odmluvil. Zatímco ty jsi v první řadě zpěvák.

Vzal jsem to jako takový úkol, že se s tím prostě poperu a že se to naučím. Ten prvooborový výraz se musel zlikvidovat, musel

Jako titulní hrdina Straussova CIKÁNSKÉHO BARONA (1988)
Foto Josef Hradil

jsem jít do něčeho jiného. I když zase nemohu říct, že by mi to bylo cizí, muzikálových rolí už jsem vyzkoušel více. Třeba jsme dělali s Vaškem Morysem *Někdo to rád horké*, já jsem hrál Josefinu, on Dafné, a to jsme jezdili hrát i do Olomouce a do Opavy. Tady jsme s tím měli velký úspěch, měli jsme pořád vyprodáno. Později jsem si zahrál Artuše v *Camelotu* a to byla role, kde jsem opravdu byl na jevišti a nedostal se ani do šatny. Na začátku jsem měl na sobě sedm kostýmů, vždy jsem stačil jen zajít do portálu, shodit vrchní kostým, třeba během půl minuty, a jít znovu na jeviště. Za to představení jsem shazoval tak dvě a půl kila. Na začátku jsem měl na sobě dva kožichy!

Musel jsi být fyzicky v dobré formě, abys to ustál.

Já jsem byl velký sportovec. Teď už strašně dlouho nic nedělám, ale v mládí jsem byl každé odpoledne v lese, zhlédl jsem se v Tarzanovi a normálně šplhal po větvích. Boxoval jsem, vzpíral, závodně jsem dělal volejbal.

Mluvil jsi o profesoru Higginsovi jako o náročné charakterní roli. Když se začalo uvádět čím dál více muzikálů, musel jsi celkově svůj projev nějak adaptovat?

Myslím, že ne. Podle mě člověk hraje divadlo a buď je to dobré, nebo špatné. Ale ten jevištní projev je v podstatě stejný. Protože jdeš stejně zvnitřku. Možná pokud děláš vnější formu – ale já jsem vnější formu nikdy nedovedl. Vždycky jsem šel zevnitř a ať hraju kněze v *Jesus Christ Superstar*, nebo jsem hrál Edwina, tak jsem ho hrál z přesvědčení a nejlépe, jak umím. Nemyslím, že bych musel nějak šátrat. Možná v hudebním projevu. Ale ve vnitřním projevu určitě ne.

Jsi tedy herec, který se vžívá do situace postavy? Prožíváš to?

Dá se říct, že ano. Třeba když končila *Země úsměvů* a já jako Princ Su-Čong jsem dával Líze milost, tak jsem během zkoušek vůbec nebyl schopný dozpívat. Až na generálce se mi povedlo dostat se nějak nad to. Ano, některé věci mě dojmají. A čím jsem starší, tím víc.

Kterou z našich současných inscenací máš rád?

Vůbec nejraději teď hraju *Kočky* – to mě moc baví, včetně toho líčení. Ale já si vlastně v každé hře najdu něco, co mě potěší.

Měl jsi nějaké herecké sny? Role, na které sis myslel?

Na co jsem myslel, to se splnilo. Jen ve *Veselé vdově* jsem měl tu smůlu, že jsem hrál asi v sedmi inscenacích, ale nikdy ne hlavní roli Danila. Vladimír Brázda vždycky

V muzikálu MY FAIR LADY (2002) jako Henry Higgins s Lízou Anny Pszczolkové
Foto Josef Hradil

říkal: „Ty jsi na Danila fantastický typ – ale kdo by mi zazpíval Rosillona?“ Protože to je strašně těžký part. Takže jsme s Mirkem Urbánkem vyfasovali Rosillona a Danila jsem si bohužel nikdy nezazpíval.

Alespoň na koncertech si jeho písně dáváš. Koncertní činnost stále probíhá?

Ano, jezdíme teď už v podstatě po vlastech českých.

Dříve jsi vystupoval i v zahraničí?

Ano. Byl jsem v Izraeli s *Noci v Benátkách*, měli jsme tam 10 představení v němčině. A potom po Evropě. V totalitě ses nedostala do zahraničí jinak než s nějakou kulturou. Já jsem zpíval s Vítkovákem: to byl velký orchestr, který sbíral první ceny po celé Evropě. A byla to všehochuť: opereta, dokonce opera, písně lidové nebo umělé. Tímto způsobem jsem se dostal do Rakouska, Německa, Francie, Španělska, Itálie... A Janka mě zase dostala do sboru, který vedl Petr Fiala – s tímto sborem jsme například vyhráli několik cen v Anglii.

Vím, že jsi měl ze zahraničí dokonce pracovní nabídku.

Ano, do Mnichova, ale to se zrovna narodil syn Honzík, tak jsem ji nevyužil. Chtěli mě jako sólistu do tamější Policejní hudby. Měl jsem půlúvazek v podobné instituci tady v Ostravě, devět roků jsem s nimi zpíval.

Ty jsi měl půlúvazky všude!

Když byla možnost, proč ne. Tím, že jsem byl sportovec, stihl jsem vždy více aktivit. To jsme se ani nedostali k mé pedagogické činnosti!

Ale teď už ty aktivity trochu tlumíš?

Rozhodně! Aspoň mám více času na přírodu, turistiku, kolo a lyže. Ale divadlo je ta největší celoživotní láska. Jsem rád, že mi bylo dopřáno stát na jevišti a rozdávat lidem radost a odpočinek od každodenních starostí. (hn)

Mel Brooks (1926) – Thomas Meehan (1929–2017)

PRODUCENTI

Bláznivá parodie ze zákulisí příprav muzikálu

Premiéra 7. dubna 2022 v 18.30 hodin
v Divadle Jiřího Myrona

Máte rádi parodie? A máte rádi bláznivé parodie? Pokud byla vaše odpověď na předchozí dvě otázky „ano“ a máte-

li navíc rádi hudební divadlo, budete z nově připravované premiéry souboru muzikálu nadšeni!

Autor libreta k muzikálu **Producenti** Mel Brooks je totiž ve světě parodií opravdovým

mistrem. Jeho filmy jako *Drákuloviny* či *Bláznivý příběh Robina Hooda* mluví za vše. Tento žánr se pochopitelně nevyhýbá ani muzikálovému odvětví. Důkazem mohou být díla jako *Spamalot* od autorů televizního seriálu *Monty Pythonův létající cirkus* či muzikál *Něco shnilého* (*Something Rotten*), který byl nedávno uveden v Divadle J. K. Tyla v Plzni. *Producenti* se od svého prvního jevištního uvedení v roce 2001 stali doslova klasikou a posbírali celkem 12 Cen Tony (nejlepší hudba, libreto, režie, choreografie atd...).

Děj tohoto díla je navíc pro diváka zajímavý mimo jiné tím, že nás zavede do zákulisí příprav velkého muzikálu. Každý producent si pochopitelně přeje, aby jeho hra měla úspěch. Ne tak hlavní hrdinové Max a Leo, kteří **zosnují plán uvést nejhorší muzikál všech dob a vybrané peníze od sponzorů si nechat pro sebe**. Vše nasvědčuje tomu, že se nemůže nic pokazit, když zhudební hru o Adolfu Hitlerovi a režie se ujme režisér s tou nejhorší pověstí. Nikdo ovšem nepočítal s tím, že i takový kus se může líbit...

A my věříme, že tento muzikál se bude líbit vám. Režisérka Gabriela Petráková si do svého týmu přizvala choreografa Ladislava Cmoreje, scénografa Ondřeje Zichu či kostýmní výtvarnici Martu Roszkopfovou. Hudební nastudování má na starosti Jakub Žídek.

Pevně věříme, že premiéra tohoto muzikálu již nebude ohrožena vnějšími nepříznivými vlivy a vy se budete moci na začátku dubna podívat, jak vzniká „nejhorší muzikál všech dob“.

(tn)

PŘED
100
LETY

VĚRA ŽDICHYNCOVÁ

Sólistka ostravského baletu (1939–1941, 1946–1948) a baletní mistryně a pedagožka (1959–1962)

Foto archiv NDM

Dne 17. února by tato vynikající sólová tanečnice a baletní pedagožka oslavila sté narozeniny, a proto si připomínáme tři angažmá **Věry Ždichyncové** (17. 2. 1922, Praha – 18. 9. 2017, Praha) v ostravském baletu.

Již jako mladičká, teprve sedmnáctiletá žačka baletní mistryně Národního divadla v Praze Heleny Štěpánové dostala nabídku od šéfa a choreografa ostravského baletu Emericha Gabzdyla do připravovaného baletu *Louskáček* (NDM, 1939). **Její první taneční kreace byly na velmi vysoké úrovni a není divu, že si ji Emerich Gabzdyl často vybíral jako taneční partnerku**. Poprvé ve Stelibského operetě *Na šťastné planetě* (1939), poté v Nedbalově baletu *Z pohádky do pohádky* (1940) jako Zlatovlásku anebo v operetě *Růže*

z *Argentin* (1940) jako Mercedes. Již v roce 1942 odcestovala do německého Königsbergu, kde nadále rozvíjela své taneční umění a také často – jak nám dokazují její upomínkové pohlednice Emerichu Gabzdylvi – vzpomínala na své působení v Moravské Ostravě.

Podruhé přijala angažmá do ostravského baletu už v roce 1946 a dvě sezóny zde oslňovala obecenstvo svým půvabem a taneční vyspělostí v sólových rolích, jako byl Gnom v *Musorgského baletu Obrázky z výstav* (1947), Slávy dcera v *Prologu a Epilogu Dvořákových Slovenských tanců* (1947) či Papírová tanečnice v *Nedbalově Andersenovi* (1946). Znovu spolu s Emerichem Gabzdylem vytvořili například úchvatnou baletní dvojici Milostnice a Otrocka v *Šeherezádě* Rímského-Korsakova (1947), ale také v baletních a tanečních scénách oper a operet (*Čert a Káča*, *Faust a Markéta*, *Čardášová princezna* ad.). V sezóně 1948/1949 se však s Ostravou rozloučila podruhé a stala se členkou baletního souboru Národního divadla v Praze.

V Praze v padesátých letech absolvovala Taneční katedru Divadelní fakulty AMU v oboru taneční pedagogika a semináře u Olgy Alexandrovny Iljiny na tanečním oddělení Státní konzervatoře v Praze a od roku 1954 působila v baletním souboru ND v Praze jako taneční pedagožka. **V letech 1959–1962 se potřetí a naposledy vrátila do Ostravy a své pedagogické zkušenosti předávala tehdejšími členům ostravského baletního souboru.** Významná byla také její dlouholetá pedagogická činnost na Taneční katedře Hudební fakulty AMU a její spolutvůrčí na učebnici *Základy klasického tance* z roku 1978. **Za své celoživotní mistrovství byla v roce 2011 vyznamenána Cenou Thálie.**

(kp)

Kostýmní návrhy Marty Roszkopfové

Uprostřed Věra Ždichyncová s Emerichem Gabzdylem v operetě Jára Beneše *RŮŽE Z ARGENTINY* (1940) jako Mercedes a Manuel
Foto Jarmila Podbierová

DALIBOR MALINA

Ředitel v době revoluce

(*18. října 1942 Pňovice)

Foto archiv NDM

Po odchodu ředitele Zdeňka Starého do důchodu doporučila výběrová komise na místo ředitele Dalibora Malinu. **Do té doby původně středoškolský profesor ze Vsetína psal ve svém volném čase poezii, autorsky spolupracoval i s ostravským rozhlasem a televizí, patřil k okruhu autorů časopisu Červený květ, ale s divadelním provozem prozatím žádné zkušenosti neměl.**

„Mé osudy byly vždy ovlivněny politikou. Vždycky jsem byl vytahován, aniž bych o něco usiloval.“ Tak se dostal roku 1981 na vedoucí pozici odboru kultury Okresního národního výboru ve Vsetíně, odkud pak v lednu roku 1988 přešel do vedení Státního divadla v Ostravě. „Ohromovalo mě jenom pomyšlení na ten ohromný šestisouborový kolos, spojení Divadla loutek a Divadla Petra Bezruče, tisíce diváků.“

I když nebyl z oboru, tak se v divadelním prostředí brzy zorientoval. **Získal si mezi divadelníky oblibu za svou rozvážnost a skromnost, a jak se brzy ukázalo, dokázal i rychle rozpoznat problém a najít rozhodné řešení.** Hojně podporoval divadelní přehlídky a zájezdy, plně důvěřoval šéfům souborů a v případech potřeby se za ně dokázal postavit. Ostatně jak

Dalibor Malina se zaměřil především na dramaturgii divadel, čemuž už ale pomalu nahrávala samotná doba a postupné uvolňování, vrcholící listopadem roku 1989. „**Vzpomínám si na představení inscenace Nabucca, těsně před klíčovými událostmi, kdy sbor židů vyvolal takovou odezvu, že lidé v hledišti povstali a propukli v ohromný neutuchající aplaus, a nezbývalo nic jiného než celou tu část zopakovat.**“ Nejen tato Malinova vzpomínka byla jedním z neklamných znaků, že společenská změna se brzy stane realitou. I tradiční divadelní přehlídka Divadlo dnešku konaná v říjnu roku 1989 v Ostravě, která měla původně přispět k „normalizaci“ společnosti, předznamenala vývoj událostí odehrávajících se přibližně o měsíc později. Na programu přehlídky byla mimo jiné inscenace hry zakázaného autora Josefa Topola, konala se scénická čtení z textů Ivana Klímy a Milana Uhdeho, a bouřlivý úspěch mělo i představení Ibsenova *Nepřítelé lidu* Slovenského národního divadla. To vše jen necelých pět týdnů před 17. listopadem. První reakce na došlé zprávy o dění na Václavském náměstí byla z jeho strany opatrná, ostatně jako ode všech. Nikdo neměl tušení, jaké následky může revolta způsobit. Přesto divadelníkům v jejich aktivitě nijak nebránil a ve všem potřebném jim během listopadových dnů vycházel vstříc.

Rychlé polistopadové změny s sebou přinesly i nové požadavky na vedoucí pozice. **Hned po revolučních dnech tak byl na ředitele divadla vyhlášen nový konkurz, který Dalibor Malina opětovně vyhrál. Přestože byl zvolen na čtyřleté období, nezůstal ve vedení dlouho.** K 31. říjnu roku 1991 z pozice na vlastní žádost odešel, ale nelitoval. Jen díky tomu se mu naskytla možnost otevřít si vlastní knihkupectví, které se brzy stalo vyhledávaným centrem kulturního dění celého Valašska.

(to)

Za jeho ředitelského období proběhla listopadová revoluce, do níž se aktivně zapojili i členové divadla.
Foto Josef Merta

ZA VODOU (Dokud nás smrt...) (2014)
– Anna Cónová (Eli Papeschová),
Marie Logojová (Marichen Peterková),
Stěpán Pácl (Wili Schreier), Tomáš Jirman
(Ernest Decker), Tereza Richtrová (Agnes
Czerná), Ivan Dejmal (Gerhard Peterek)
Foto Martin Popelář

V lednu 2022 bude mít českou premiéru dramaturgická inscenace románu *Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy*, která zachycuje dějiny Ostravska na pozadí historie fotbalového klubu. Regionální témata bývají vděčným materiálem pro diváky, které obvykle potěší, když se na jevišti hraje o místech či lidech, se kterými se mohou ztotožnit lépe než s těmi „cizími“. Publikum je v takovém případě o to víc vtaženo do děje a emočně zainteresováno, a inscenace s regionálními motivy tak mají potenciál oslovit širokou diváckou obec dané oblasti.

Ostravsko a jeho okolí již na první pohled disponuje množstvím fenoménů, které zaujaly nejen autory místní, ale i „přespolní“, a tak vznikla řada děl, která se z nejrůznějších pohledů zabývají specifiky života spojeného s těžkým průmyslem, s drsnou každodenností horských oblastí či s dramatickými historickými událostmi krajů příhraničních.

To je třeba příklad inscenace hry Davida Jařaba *Za vodou (Dokud nás smrt...)* z roku 2014 o dějinnými zvraty zmítaném Hlučínsku. O téměř sto let dříve se prostředím Ostravska, a především moravského Valašska a Těšínska zabýval herec, spisovatel a dramatik František Sokol-Tůma. *Staříček Holuša, Pasekáři, Goralí, Na šachtě* nebo *V záři milionů*, to vše jsou díla popisující nelidský život práce v dolech či v tvrdém prostředí hor, bující alkoholismus nebo národnostní a sociální třenice. Jeho drama *Pasekáři* se později stalo předlohou ostravskému rodákovi, skladateli Rudolfu Kubínovi, který podle něj zkomponoval, jak sám tento žánr nazval, valašskou zpěvohru, kterou v letech 1954 (jako československou premiéru)

a 1987 uvedla opereta Státního divadla v Ostravě.

Podobně zaujala místeckého rodáka Miloše Machka známá beskydská pověst, podle níž složil lidovou zpěvohru *Zbojník Ondráš* (v SDO 1956) a stejné téma vtělil skladatel Ilja Hurník, pocházející původně z Poruby, do baletu *Ondráš* (v SDO 1951, 1967). Ten se při svém druhém ostravském uvedení v roce 1967 spojil v jednom večeru s baletem Jaromíra Bažanta *Maryčka Magdónova* věnovaném dalšímu regionálnímu fenoménu.

Rudolf Kubín je rovněž spjat s hudbou k operetě *Děvčátko z kolonie* (1942 v Českém divadle moravsko-ostravském, 1955 v SDO) a díky Janu Pačlovi, který dal libretu konečnou podobu, postavy hovoří ostravsky. A písně *Děvčátko z kolonie* či *Kamarádi, dolů sfářejme* zůstávají dodnes perlami zpěvoherního žánru. Jímavý text

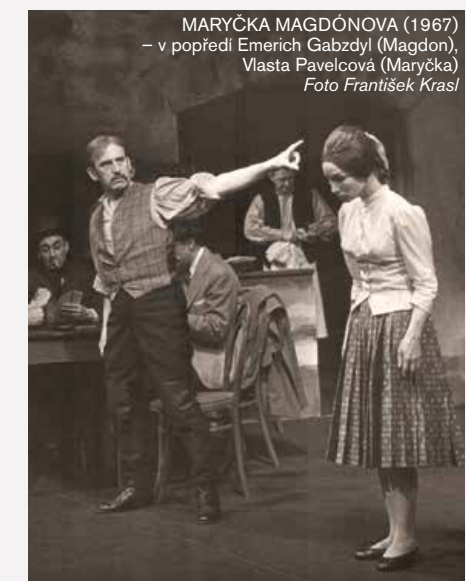
DĚVČÁTKO Z KOLONIE (1955) – Rudolf
Lampa (Albin Simon), Zdeňka Poláčková
(Štefka Simonová).
Foto František Krasl

ke druhé z nich napsal představitel role havíře Šimona a režisér starší inscenace Adolf Minský.

Pokus o hornický muzikál-revue proběhl také v roce 1987, kdy operetní soubor SDO uvedl v československé premiéře titul *Chlapi jako obrázek* Jindřicha Brabce a libretisty Zbyška Malého (ten byl mj. podepsán i pod jevištní poemou o Miloši Sýkorovi *Chlapec s kytarou* uvedenou v roce 1985 v Divadle Petra Bezruče).

A pak je zde řada jevištních počinů, které byly naším regionem inspirovány či ovlivněny. V roce 1997 to byly např. *Rychlé frézy*, inscenace vzniklá na základě původní hry *Patroni bez svatozáře* Vaška Káni (autora svého času populární *Party brusiče Karhana*), v roce 2011 „ostravská předělávka“ světově proslulého muzikálu *Donaha! (Hole dupy)* a nejnověji *Goldoni po ostravsku aneb Sluha dvou pánů* (2021).

(at)

MARYČKA MAGDÓNOVA (1967)
– v popředí Emerich Gabzdyl (Magdon),
Vlasta Pavelcová (Maryčka).
Foto František Krasl

NDM EXTRA

MIMOREPERTOÁROVÉ AKCE, PŘEDNÁŠKY, DEBATY, BESEDY A VÝSTAVY

NDM EXTRA (LEDEN – ÚNOR 2022)

25. ledna 2022 v 19 hodin
ve slavnostním sále Josefa Kobra
XXI. CYKLUS KOMORNÍCH KONCERTŮ
Jan Ostrý (flétna), Silvie Ježková (klavír)
Program: Johann Sebastian Bach, Ludwig van Beethoven, Franz Xaver Wolfgang Mozart, Franz Schubert

Jan Ostrý je náš přední flétnista, koncertující na světových festivalech u nás i v zahraničí. Je oceňován jak pro svou virtuózní techniku, tak pro krásný a barevně kulatý tón s jemným náznakem vibrata. Jeho repertoár zahrnuje rozpětí od hudby baroka až po premiéry děl současných skladatelů. Silvie Ježková mu bude na tomto večeru skvělou klavírní partnerkou.

28. ledna a 18. února 2022 v 19 hodin
v Divadle „12“
KAFRÁRNA

Talkshow **Petra Kubaly** protkaná laskavým i rošťáckým humorem tohoto moderátora, který si vybírá hosty z řad herců, hudebníků i dalších umělců a populárních osobností, jež mají vztah k Ostravě a moravskoslezskému regionu.

22. února 2022 v 19 hodin
ve slavnostním sále Josefa Kobra
XXI. CYKLUS KOMORNÍCH KONCERTŮ
Martina Vlčková (zpěv), Lukáš Vlček (zpěv), Jakub Židek (klavír)
Program: Leonard Bernstein, Emmerich Kálmán, Franz Lehár, Arnold Schönberg, Andrew Lloyd Webber

V Národním divadle moravskoslezském se Martina Vlčková poprvé objevila v roce 2003, stále angažmá získala o čtyři roky později. V dnešním souboru muzikálu nastudovala mnoho hlavních rolí a objevila se jednou v širší a čtyřikrát v užší nominaci na Cenu Thálie. Naposledy byla nominována za hlavní roli Reno Sweeney v muzikálu *Děj se co děj (Anything Goes)* a tentokrát si cenu odnesla. Je držitelkou Ceny Jantar 2017 pro nejlepší muzikálovou herečku. Toto prvenství jí přinesla role nazvaná Já z muzikálu *Rebecca*. Martina Vlčková zazpívá s Lukášem Vlčkem

Silvie Ježková a Jan Ostrý
Foto archiv agentury Presto

a na klavír je doprovodí hudební ředitel souboru muzikálu Jakub Židek.

NOVÝ MISTROVSKÝ KLAVÍR VE SLAVNOSTNÍM SÁLE

Národní divadlo moravskoslezské pořídilo do slavnostního sálu Josefa Kobra v Divadle Jiřího Myrona zbrusu nový mistrovský klavír značky PETROF 210 Pasat, který je „bestsellerem“ mezi klavíry PETROF. Jeho

rozměry umožňují vyniknout zvuku i v menších prostorech (komorních sálech, studiích a bytových interiérech), ve kterých dokáže vykoupit atmosféru nejslavnějších sálů světa. S výběrem tohoto klavíru pomohli hudební ředitel souboru muzikálu NDM Jakub Židek, korepetitor a klavírista Jiří Janík a jeden z nejlepších českých klavíristů Ivo Kahánek.

Děkujeme společnosti PETROF, s. r. o., za skvělou spolupráci a krásný, kvalitní nástroj pro náš slavnostní sál. (ks)

Foto Adam Živnůstka

VÝSTAVY

GALERIE OPERA
– DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

PETR ZATLOUKAL: AEROBIC
Výstava probíhá od 9. prosince 2021

V 80. letech se v bývalém Československu stalo velmi módní záležitostí skupinové cvičení žen. Velmi rychle se zde uchytila domácí podoba aerobiku, rytmického cvičení s hudbou, které se sem dostalo ze západní Evropy a USA. Naprostá většina zdejších žen byla zaměstnaná a na koníčky v socialistickém Československu, kde volný čas vyplňovala hlavně péče o rodinu, neměla dostatek času. Proto také centrálně organizované cvičení, které slibovalo jak pěknou postavu, tak i společenský kontakt, nabylo velmi rychle masové podoby a obliby. Zatloukal se díky své první ženě, instruktorce aerobiku, dostal na mnohá vystoupení, tréninky i do zákulisí. Fotografie, které vytvořil, vznikly bez jakékoliv snahy se fotografií angažovat. A přesto, s odstupem času, právě tyto fotografie poskytují divákovi nečekaný výsek skutečnosti. Dodnes odkazují k tragikomické socialistické epoše a k normalizované společnosti. Zatloukalovy fotografie, díky dominantně ženským modelům, nám zprostředkovávají silné emoce a prožitky na pozadí skromně vybavených tělocvičen a omšelých betonových ploch chátrajících sportovišť. (šb)

Kurátorkou výstavy je Štěpánka Bielešová, Muzeum umění Olomouc. Výstavní projekty jsou realizovány ve spolupráci s ITF FPF SU v Opavě.

SLAVNOSTNÍ SÁL JOSEFA KOBRA

V DOKONALÉ ÚČTĚ JOSEF KOBRA
září 2020 – červen 2022

Stylové historické prostory v prvním patře Divadla Jiřího Myrona s výhledem na katedrálu Božského Spasitele slouží koncertům, výstavám a společenským setkáním. Každou sezónu je slavnostní sál pojmenován po významné osobnosti, které je také věnována zde umístěná celosezónní výstava. V sezóně 2021/2022 nese slavnostní sál jméno Josefa Kobra.

Foto Petr Zatloukal

GALERIE SOUČASNÉ MALBY
– DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

ALEŠ HUDEČEK: 370 NM
Vernisáž výstavy 12. ledna 2022 v 17 hodin
Kurátorem výstavy je Martin Mikolášek.

Ostravský umělec **Aleš Hudeček** (* 1973) ve svých obrazech i akvarelech zůstává nadále věrný své typické malířské poloze tematizující narativitu v malbě prostřednictvím paradoxů budovaných na kontrastním vztahu lidských figur a neživých objektů a útvarů uváděných do nepatřičných konstelací a indiferentních situací, jež snad mají vztah k něčemu (autorem) někdy či mimochodem viděnému. Pózy, gesta a pohledy převážně ženských akterek spolu s převládajícím amorfně neurčitým barevným pozadím, jež může někdy navozovat dojem krajiny a jindy zase interiéru, vyvolávají dojem zakoušených každodenních situací převedených do jakýchsi existenciálně laděných rituálů.

I samotný název výstavy na první pohled vyvolává rozporné pocity – 370 nm (tj. nanometrů) vyjadřuje rozdíl mezi minimální (390) a maximální (760) vlnovou délkou viditelného světelného spektra. A právě světlo a barva jako jeho vlastnost

jsou v Hudečkově interpretaci pojmány jako bytostný paradox malířství, které se bez barvy a možnosti jejího vidění neobejde, zároveň ale není absolutně možné redukovat je právě jen na číselné vyjádření limitů fyzikálních veličin. Ve svých aktuálních malbách pojmá Hudeček světlo jako samotného aktivního hybatele toho, co se na obrazech odehrává. To ono vybízí aktéry k akci tím, jak je skrytě přítomné, tajemně vyzývavé i přirozeně nenucené ve svém (někdy až manipulativně interpretativním) vyzářování. (mm)

Twilight, 140 x 200 cm, akryl na plátně, 2021

Fotografie z představení FERDY PÁVA
v ZUS F. X. Richtera v Holešově
Foto Vladimíra Dvořáková

PRO MATEŘSKÉ, ZÁKLADNÍ I STŘEDNÍ ŠKOLY

Pohádky pro mateřinky a malé školáčky

Vyprávění o zážitcích **Ferdy Páva – slavného fotografa** jsme doposud uváděli pouze v rámci programů pro rodiny s dětmi. Od začátku nového roku budeme tuto inscenaci spojenou s výtvarnou dílničkou nabízet i dětem z mateřských škol. Jedním z důvodů je nepříznivá epidemiologická situace, která příliš nenahrává setkávání cizích lidí v jednom nepříliš velkém prostoru. Do Ateliéru pro divadelní vzdělávání se vejde cca 25 dětí a jejich paní učitelky. To znamená, že může přijít jedna nebo dvě třídy MŠ, tedy děti, které se ve školce běžně potkávají, a návštěva divadla je tudíž nijak neohroží. Stejně tak budeme uvádět i pohádku **Červené klubičko**.

Představení **Ferda Páv – slavný fotograf** je vhodné pro děti od 3 let, **Červené klubičko** pro děti trochu starší, od 5 let. Na obě pohádky mohou přijít i děti z 1. a 2. tříd základních škol.

Realismus – dekadence – absurdita

V podzimním čísle časopisu už jsme zmínili,

že pilně připravujeme i projekt určený středním školám, a to inscenované čtení, které pracovně nazýváme „Povinná četba“. Naším cílem je představit budoucím maturantům v rámci jednoho představení tři díla: jedno beletristické, jednu sbírku poezie a jedno drama.

Pracovní název se v průběhu příprav proměnil na **Zločin – slavnost zla**. Pravděpodobně ještě není definitivní... Máme totiž trochu obavu, že potencionální diváky spíše vyleká, než naláká, každopádně se z něj ale dá odvodit, jakými slavnými díly (a osobnostmi) světové i české literatury se budeme zabývat, protože v sobě spojuje části názvů všech tří: Jako zástupce beletrie jsme vybrali slavný román **Fjodora Michajloviče Dostojevského Zločin a trest**. V 19. století se zdržíme i při výběru poezie – setkáme se s prvním z takzvaných prokletých básníků **Charlesem Baudelairem** a dozvíme se něco o jeho stěžejním díle **Květy zla** i o jeho bouřlivém životě (ostatně, o Dostojevském můžeme říct totéž). Při všem tom naturalismu a dekadenci bude potřeba i trochy odlehčení a k tomu

je ideální absurdní drama. Tentokrát jsme nehledali v literatuře světové, ale tuzemské. Ačkoli... **Václav Havel** je osobností známou po celém světě. Zaměříme se blíže na jeho divadelní hru **Zahradní slavnost**.

Je jasné, že návštěva našeho inscenovaného čtení nemůže nahradit poctivě přečtení celého díla, o to se ani nesnažíme. Naším cílem je, aby si studenti udělali co nejkonkrétnější představu, o čem daná díla pojednávají, poslechli si vybrané ukázky, seznámili se s osobnostmi i životními osudy jejich autorů – jak již bylo naznačeno, leckdy velmi dramatickými – a uměli je zařadit do literárního a dobového kontextu.

Scénář, režie, výprava, hudba: Antonín Brukner a Josef Bobeš Havelka
Dramaturgická spolupráce: Daniela Jirmanová
Účinkují: Martina Czyžová, Martin Dědoch, Pavel Liška

Více informací o projektech pro školy najdete na našich webových stránkách v sekci **PRO ŠKOLY**.

SEÑOR KLUB

Señor klub se Stanislavem Šárským, který měl proběhnout v prosinci, se bude konat **20. ledna 2022 v 17 hodin v Divadle „12“**.

Foto Radovan Štátný

POETICKÁ KAVÁRNA

Čtení z díla Oty Filipa

Na konci ledna proběhne premiéra dlouho očekávané inscenace **Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy** podle románu významného představitele české

exilové literatury, ostravského rodáka Oty Filipa.

Tomuto spisovateli, svým osudem i dílem silně spjatému s Ostravou, jsme se rozhodli zasvětit lednovou Poetickou kavárnu. Zazní v ní ukázky nejen z románu o Lojzkovi Lapáčkovi, ale i z dalších Filipových děl.

17. ledna 2022 v 18 hodin v kavárně Národní dům

Účinkují: Jan Fišar, Tomáš Jirman, Vít Roleček a David Schreiber (hudební doprovod)

Masopustní poetická kavárna

Měsíc únor patří karnevalu a masopustu! Tento svátek skýtá mnoho rozverné inspirace nejen básnické, ale i písňové či povídkové. Věnovat se mu budeme v naší únorové Poetické kavárně a oslavíme tak konec zimy ve veselém duchu.

23. února 2022 v 18 hodin v kavárně Národní dům

Účinkují: Anna Cónová, Jan Fišar, Tomáš Jirman a David Schreiber (hudební doprovod)

DIVADELNÍ KROUŽEK PAMĚTI NÁRODA

V únoru začne druhý semestr Divadelního kroužku Paměti národa. Jde o aktivitu pro mladé lidi ve věku 13–18 let, kteří mají rádi divadlo a současně jim nejsou lhostejné události moderních dějin, konkrétně historie totalitních režimů 20. století.

Letošním tématem je **cena svobody a demokracie**. Účastníci si společně projdou cestu od hledání inspiračních zdrojů přes výběr materiálů až po vytvoření inscenace, do níž budou přispívat svými nápady. Mohou si vyzkoušet nejen profesi hereckou, ale i další profese, které se podílejí na vzniku divadelní inscenace: režii, dramaturgii, scénografii, kostýmní návrhářství, výběr hudby. Nahlédnou na divadelní tvorbu v celé její šíři.

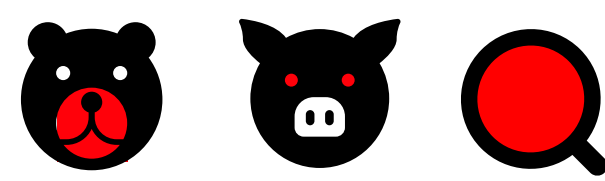
Vedle rozvoje tvořivosti a představivosti je kladen důraz na zlepšování komunikačních dovedností i čtenářské gramotnosti, na vývoj kritického myšlení a spolupráci ve skupině. (dj)

Máte-li zájem přidat se k nám, napište na e-mail daniela.jirmanova@ndm.cz.

ČTENÍ Z DÍLA OTY FILIPA

17. ledna od 18 hodin
v kavárně Národní dům (Divadlo Jiřího Myrona)

MASOPUSTNÍ POETICKÁ KAVÁRNA

23. února od 18 hodin
v kavárně Národní dům (Divadlo Jiřího Myrona)

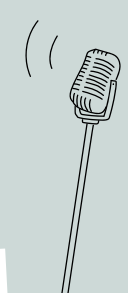

**Máte rádi divadlo?
Zajímá vás historie?
Vyprávějte s námi
příběhy 20. století!**

**Divadelní kroužky
Paměti národa**

divadlo.pametnaroda.cz

**Nábor nových členů pro druhý
semestrální běh od ledna 2022!**

Ateliér NDM je na Facebooku:
Ateliér pro divadelní vzdělávání při NDM

Ateliér NDM je na Instagramu:
[atelier.ndm](https://www.instagram.com/atelier.ndm)

**OSTRAVA!!!
FAJNA RODINA**

**MINISTERSTVO
KULTURY**

**Moravskoslezský
kraj**

**OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ**

OSTRAVA!!!

Výstava fotografií Radovana Kodery s názvem ... DO OČÍ byla zahájena bez vernisáže 21. října. Specifické portréty různých osobností byly k vidění v Galerii Opera v Divadle Jiřího Myrona do 8. prosince.

Foto Martin Kusyn

Zahajovací koncert Cyklu komorních koncertů zazněl ve slavnostním sále Josefa Kobra v Divadle Jiřího Myrona 26. října. V Ostravě se na něm poprvé představil violista Mateusz Doniec. Na klavír jej doprovodil Piotr Kopczyński.

Foto Martin Kusyn

Netradiční variaci na Jiráskovu Lucernu uvedenou pod názvem LATERNA mohli diváci vidět poprvé v Divadle „12“ v sobotu 6. listopadu. Zleva Petr Houska, Aneta Klimešová, Anita Krausová, David Viktora, kostýmní výtvarnice Marcela Lysáčková a režisér inscenace Janusz Klimsza.

Foto Radovan Šťastný

Několikrát odložená premiéra Gogolova REVIZORA se konečně uskutečnila 13. listopadu. S angažmá v NDM se v ní rozloučil Vladimír Polák, který vytvořil postavu hejtmana Skvozніка-Dmuchanovského. Na fotografii uprostřed, dále zleva Petr Panzenberger, Sára Erlebachová a Martin Dědch.

Foto Martin Kusyn

Ve středu 24. listopadu byla odhalena před Novou radnicí na Prokešově náměstí vánoční instalace s názvem VELKÝ DAR – ÚHEL POHLEDU. Její autorkou je dcera ilustrátora Adolfa Borna Erika Bornová (na fotografii se šéfem výpravy NDM a scénografem Davidem Bazikou). Dílo vyrobily umělecko-dekorační dílny NDM.

Foto Lukáš Kabor

Téhož dne ve slavnostním sále Josefa Kobra v Divadle Jiřího Myrona na nový klavír zahrálo v rámci Cyklu komorních koncertů klavírní duo Eliška Novotná a Lukáš Michel. Mistrovský nástroj značky PETROF 210 Pasat měl tak svou premiéru.

Foto Martin Kusyn

Premiéra operní komedie BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší proběhla 28. října. Zleva Denisa Bílá, Tomasz Suchanek, Jiří Hájek, Erik Ondruš, Josef Moravec, Doubravka Součková, dirigent David Švec, režisér inscenace Ondřej Havelka, Aleš Burda a Jana Horáková Levicová.

Foto Martin Popelář

Galerie současné malby nabídla 3. listopadu vernisáž výstavy obrazů ostravské malířky Julie Machallové s názvem MEZI OKNY. Na fotografii umělkyně spolu s ředitelem NDM Jiřím Nekvasilem a kurátorem výstavy Martinem Mikoláškem.

Foto Martin Kusyn

V roli Máří Magdalény úspěšné inscenace JESUS CHRIST SUPERSTAR se v Ostravě poprvé 20. listopadu představila Michaela Horká. Na fotografii s Lukášem Adamem (Jidáš Iškariotský) a Lukášem Vlčkem (Ježíš Kristus).

Foto Martin Straka

V netradičním prostoru kavárny Národní dům proběhlo 24. listopadu v rámci festivalu Hudební současnost představení opery VĚČNÁ SLEČNA BLEDA aneb Operní nejistota pro široké masy. Na fotografii Aneta Podracká Bendová a Josef Skarka, účinkovalo také Operní studio NDM.

Foto Adam Živnůstka

Před premiérou baletní inscenace MAHLEROVY VZPOMÍNKY měli diváci možnost poslechnout si ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona koncert hudebního skladatele a hráče na violu s velkým mezinárodním renomé a zálibou v improvizaci Bergmunda Waala Skasliena.

Foto Martin Kusyn

Úspěšná světová premiéra baletu MAHLEROVY VZPOMÍNKY, který vznikl přímo pro ostravský baletní soubor, se uskutečnila 2. prosince v Divadle Jiřího Myrona. Zúčastnil se jí také spoluautor hudby Bergmund Waal Skaslien a choreograf Jo Strømgren (na fotografii oba uprostřed, s nimi členové a vedení baletu NDM).

Foto Martin Kusyn

RYCHLÝ INTERNET TAKÉ U VÁS!

10 Mbps
pouze 300 Kč/měsíc*

*cena při úvazku na 24 měsíců
mapu pokrytí naleznete na adrese <http://mapy.ovanet.cz/mapa-site>

VÝHODY SLUŽBY

- bez FUP • instalace od 1 Kč • vysoká rychlost připojení •
- 100% dostupnost a spolehlivost •

V PŘÍPADĚ ZÁJMU VOLEJTE

+420 555 135 155

Ovanet a.s., Hájkova 1100/13, 702 00 Ostrava – Přívoz
+420 555 135 155, <http://www.ovanet.cz>, obchod@ovanet.cz

ova.net

Data | Hlas | Obraz | Internet

kli
květinové studio

Hlučín
Ostravská 7, 747 01 Hlučín

Avion Shopping park
Rudná 3114/114,
730 30 Ostrava

www.studioklia.cz

INFORMUJEME VÁS

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Čs. legií 148/14, 701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava,
telefon: 596 276 111, e-mail: predprodej@ndm.cz

KDE SI MŮŽETE ZAJISTIT VSTUPENKY
ČI DÁRKOVÉ VOUCHERY?

- **e-VSTUPENKY, DÁRKOVÝ VOUCHER a MOJE ABO**
– nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova na www.ndm.cz
(zvýhodnění senior, dítě, ISIC, ITIC lze uplatnit i na e-vstupenky)

- v prodejních sítích Colosseum Ticket a Ticketportal

• PRODEJ VSTUPENEK v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legií 148/14, Ostrava

pondělí až pátek 8.00 – 17.00
sobota 8.00 – 12.00

tel.: 596 276 203
596 276 242

e-mail: predprodej@ndm.cz

objednávky vstupenek nad 10 ks
tel.: 596 276 189
596 276 260

• PRODEJ PŘEDPLATNÉHO v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legií 148/14, Ostrava

pondělí 8.00 – 13.00 13.30 – 17.00
úterý 8.00 – 13.00 13.30 – 15.30
středa 8.00 – 13.00 13.30 – 17.00
čtvrtek 8.00 – 13.00 13.30 – 15.30
pátek 8.00 – 13.00 13.30 – 15.30

tel.: 596 276 202

e-mail: alena.burdova@ndm.cz

- **hodinu před začátkem představení u pokladny**
– v Divadle Antonína Dvořáka – telefon: **596 276 420**
– v pasáži Divadla Jiřího Myrona – telefon: **596 276 242**

- na dalších prodejních místech NDM – jejich seznam najdete
na www.ndm.cz

VEŘEJNÉ GENERÁLKY

Část vstupenek na veřejné generálky je nabízena on-line – větší část
vstupenek bude možné zakoupit v předprodeji. Na veřejné generálky platí
jednotné vstupné. Konání veřejné generálky určuje inscenační tým.

CENÍK VSTUPENEK

Ceník vstupenek na jednotlivá představení a přehled poskytovaných
zvýhodnění naleznete v pokladnách NDM.

Zbýlé vstupenky na představení jsou v prodeji **hodinu před začátkem
představení přímo ve večerních pokladnách** v Divadle Antonína
Dvořáka a v divadelní pasáži v Divadle Jiřího Myrona.

ZÁKLADNÍ OBCHODNÍ INFORMACE PLATNÉ PRO 103. SEZÓNU

Ceny a zvýhodnění jsou poskytovány dle aktuálního ceníku
NDM

- zvýhodnění 40 % pro seniory nad 65 let a zvýhodnění 50 % pro ZTP,
ZTP/P (neplatí pro gala, premiéry, hostující soubory, silvestrovská
a mimořádná představení)*
- zvýhodnění 50 % pro držitele ISIC karty / studentské karty,
zvýhodnění lze uplatnit na e-vstupenky (neplatí pro gala, premiéry,
hostující soubory, silvestrovská a mimořádná představení)*
- zvýhodnění 50 % pro pedagogy – držitele průkazu ITIC, zvýhodnění
lze uplatnit také na e-vstupenky (neplatí pro gala, premiéry, hostující
soubory, silvestrovská a mimořádná představení)*
- zvýhodnění 50 % na rodinné vstupné (pouze u takto označených
představení)
- zvýhodnění se nesčítají
- NDM je oprávněno poskytovat výše uvedená zvýhodnění pouze
na vybraná představení

* pokud není uvedeno jinak

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského, příspěvkové organizace,
je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava.

Aktivity Národního divadla moravskoslezského jsou také finančně podporovány
Ministerstvem kultury České republiky a Moravskoslezským krajem.

prodej – předprodej vstupenek

www.ndm.cz

OSTRAVA!!!

Sphere

Výhody na každém kroku

Největší věrnostní program v České
a Slovenské republice, nabízí více než
10 000 možností výhodných nákupů.

www.sphere.cz

VSTUPENKY NA KULTURNÍ A SPORTOVNÍ AKCE V INFOCENTRECH OSTRAVAINFO!!!

Pobočky: Elektra, Svinov, Přívoz, Věž, INFOJIH!!!

VSTUPENKY | SUVENÝRY | JÍZDENKY
SMĚNÁRNA | PRŮVODCI

OSTRAVAINFO!!!

www.ostravainfo.cz [f](https://www.facebook.com/ostravainfo) [i](https://www.instagram.com/ostravainfo) [y](https://www.youtube.com/ostravainfo)

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

PROGRAM – LEDEN 2022

4.	NABUCCO		18.30	O
5.	TOSCA		18.30	O
6.	DIPLOMACIE		18.30	Č
7.	ČEŠKY KRÁSNÉ, ČEŠKY MÉ!	IV.	18.30	Č
8.	REVIZOR	PS2	18.30	Č
9.	REVIZOR		16.00	Č
11.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů		18.30	Č
12.	DIPLOMACIE – derniéra		18.30	Č
13.	HUBIČKA	C	18.30	O
15.	MAŠKARNÍ PLES	PS	18.30	O
16.	ČEŠKY KRÁSNÉ, ČEŠKY MÉ!	N	15.00	Č
18.	MAŠKARNÍ PLES	V.	18.30	O
19.	OSM ŽEN		18.30	Č
20.	BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší		18.30	O
21.	MAŠKARNÍ PLES	IV.	18.30	O
22.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů		18.30	Č
23.	RUSALKA		16.00	O
25.	BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší	VOP	18.30	O
30.	DON QUIJOTE		16.00	B

Změna programu vyhrazena!

Červeně označené dny – so, ne, svátky

O – opera, Č – činohra, B – balet, M – muzikál

Předplatitelské skupiny:

E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., PP, MP, VOP, PS, PS2

PROGRAM – ÚNOR 2022

1.	LA TRAVIATA		18.30	O
2.	HUBIČKA	II.	18.30	O
3.	BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší	C	18.30	O
4.	NABUCCO		18.30	O
5.	MAŠKARNÍ PLES – derniéra	PS2	18.30	O
10.	OSM ŽEN		18.30	Č
12.	REVIZOR	PS	18.30	Č
15.	ČEŠKY KRÁSNÉ, ČEŠKY MÉ!	V.	18.30	Č
17.	ZÁSNUBY VE SNU – premiéra	PP	18.30	O
18.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů		18.30	Č
19.	ZÁSNUBY VE SNU – druhá premiéra	MP	18.30	O
20.	REVIZOR		16.00	Č
23.	ČEŠKY KRÁSNÉ, ČEŠKY MÉ!	F	18.30	Č
24.	OSM ŽEN		18.30	Č
25.	REVIZOR		18.30	Č
26.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů		18.30	Č
27.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů		16.00	Č

ON-LINE REZERVACE A NÁKUP VSTUPENEK

Přímo z domova si můžete nejen vybrat titul a termín návštěvy divadla, ale i provést rezervaci či zakoupit vstupenky na webových stránkách divadla www.ndm.cz

Přes on-line nákup lze využít zvýhodnění pro seniory, děti, ISIC a ITIC

VYUŽIJTE SVÉ ZAMĚSTNANECKÉ BENEFITY

Kde? U nás, v Národním divadle moravskoslezském! Zpříjemněte si večery divadelními zážitky.

K nákupu vstupenek můžete využít poukázky Sodexo – Flexi Pass, Dárkový Pass, Relax Pass a Fokus Pass.

Poukázky mohou být použity pro nákup vstupenek na všechna představení NDM.

Jak na to? Vyberte si libovolné představení, zaplatte v pokladně poukázkami a užijte si krásný večer!

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

PROGRAM – LEDEN 2022

4.	TESTOSTERON		18.30	Č
5.	HABAĐÚRA		18.30	Č
6.	HARPAGON JE LAKOMEC?	VII.	18.30	M
7.	EDITH A MARLENE	P	18.30	M
8.	WEST SIDE STORY		18.30	M
9.	WEST SIDE STORY		16.00	M
11.	KORZÁR	E	18.30	B
12.	KORZÁR	F	18.30	B
13.	KOČKY		18.30	M
14.	HARPAGON JE LAKOMEC?	D	18.30	M
15.	DONAHA! (Hole dupy)		18.30	Č
19.	KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU	II.	18.30	M
20.	JESUS CHRIST SUPERSTAR		18.30	M
21.	TESTOSTERON		18.30	Č
22.	KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU		18.30	M
29.	NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY – premiéra	PP	18.30	Č
30.	REBECCA		16.00	M

Divadelní klub slouží jako útulné zázemí pro umělce i diváky NDM

- Otevírací doba je každý den, mimo pondělí, a sice od 18:00 do 0:00.
- Dostat se k nám lze přes vrátnici Divadla Jiřího Myrona v Miličově ulici s platnou vstupenkou nebo v doprovodu zaměstnance NDM.
- Klub si lze i pronajmout k uspořádání soukromých večírků, rodinných oslav, hostin apod.
- Využijte klidného a vkusného zázemí v této nelehké době!
- Kontaktovat nás můžete na facebookových stránkách „Divadelní klub Národního divadla moravskoslezského“ nebo e-mailem: premyslbures@seznam.cz.

Těšíme se na vaši návštěvu!

DIVADELNÍ KLUB

PROGRAM – LEDEN 2022

14.	NĚCO PRO LIDI		19.00	Č
-----	---------------	--	-------	---

PROGRAM – ÚNOR 2022

1.	NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY – první repríza	E	18.30	Č
2.	KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU		18.30	M
3.	MAHLEROVY VZPOMÍNKY	VII.	18.30	B
4.	KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU	P	18.30	M
5.	DONAHA! (Hole dupy)		18.30	Č
6.	MAHLEROVY VZPOMÍNKY	N	15.00	B
8.	REBECCA		18.30	M
9.	TESTOSTERON		18.30	Č
10.	HARPAGON JE LAKOMEC?		18.30	M
11.	NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY	D	18.30	Č
12.	KOČKY		18.30	M
13.	KOČKY		16.00	M
15.	EDITH A MARLENE		18.30	M
16.	HABAĐÚRA		18.30	Č
17.	NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY	VII.	18.30	Č
18.	HARPAGON JE LAKOMEC?	IV.	18.30	M
19.	WEST SIDE STORY		18.30	M
20.	WEST SIDE STORY		16.00	M
24.	TESTOSTERON		18.30	Č
26.	COPPÉLIA		18.30	B
27.	COPPÉLIA	N	15.00	B

Změna programu vyhrazena!

SLAVNOSTNÍ SÁL JOSEFA KOBRA

PROGRAM – LEDEN 2022

25.	KOMORNÍ KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00
-----	------------------------------------	-------

PROGRAM – ÚNOR 2022

22.	KOMORNÍ KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00
-----	------------------------------------	-------

KAVÁRNA NÁRODNÍ DŮM

PROGRAM – LEDEN 2022

17.	ČTENÍ Z OTY FILIPA	18.00
-----	--------------------	-------

PROGRAM – ÚNOR 2022

23.	MASOPUSTNÍ KAVÁRNA	18.00
-----	--------------------	-------

DIVADLO „12“

PROGRAM – LEDEN 2022

4.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
5.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
6.	HODNÝ PAN DOKTOR	19.00	Č
9.	POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)	14.00	M
9.	POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)	16.30	M
13.	HODNÝ PAN DOKTOR	19.00	Č
14.	TO VIDEO NIKDO NEUVIDÍ	19.00	Č
15.	THRILL ME (Vzruš mě!)	19.00	M
18.	THRILL ME (Vzruš mě!)	19.00	M
20.	SEÑOR KLUB	17.00	
26.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
27.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
28.	KAFRÁRNA	19.00	

PROGRAM – ÚNOR 2022

2.	LATERNA	19.00	Č
3.	TO VIDEO NIKDO NEUVIDÍ	19.00	Č
4.	TO VIDEO NIKDO NEUVIDÍ	19.00	Č
5.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
10.	DÍTĚ A KOUZLA – premiéra	19.00	O
11.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
12.	DÍTĚ A KOUZLA – druhá premiéra	19.00	O
13.	HODNÝ PAN DOKTOR	16.00	Č
16.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
17.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
18.	KAFRÁRNA	19.00	
19.	HODNÝ PAN DOKTOR	19.00	Č
20.	LATERNA	16.00	Č
23.	THRILL ME (Vzruš mě!)	19.00	M
24.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
26.	THRILL ME (Vzruš mě!)	19.00	M
27.	POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)	14.00	M
27.	POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)	16.30	M

Změna programu vyhrazena!

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

PREMIÉRY V ROCE 2022

OPERA • Maurice Ravel: DÍTĚ A KOUZLA • Hans Krása: ZÁSNUBY VE SNU • Jules Massenet: MANON • Bedřich Smetana: DVĚ VDOVY • Bedřich Smetana: PRODANÁ NEVĚSTA • **ČINOHRA** • Ota Filip – Tomáš Vůjtek: NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY • Nikolaj Koljada: TUTANCHAMON • Anton Pavlovič Čechov: VIŠŇOVÝ SAD • Tom Stoppard: BOUŘLIVÁ PLAVBA • Miloš Forman – Jaroslav Papoušek – Ivan Passer: HOŘÍ, MÁ PANENKO • **BALET** • Rodion Konstantinovič Šchedrin – Georges Bizet – Jiří Pokorný: CARMEN • Petr Iljič Čajkovskij – Youri Vámos: LOUSKÁČEK • **MUZIKÁL** • Mel Brooks – Thomas Meehan: PRODUCENTI • Andrew Lloyd Webber – Don Black: LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI • Stephen Sondheim – Hugh Wheeler: SWEENEY TODD

MOJE KARTA NDM

Více divadla za méně peněz...

- karta bude **automaticky uplatňovat vyšší zvýhodnění**
- **jednorázová investice** do nákupu karty 80 Kč
- je **přenosná** a můžete ji **darovat**
- uplatnění slev při nákupu vstupenek i **on-line**
- platnost **1 rok** od data zakoupení a **bezplatná aktivace** karty na další období

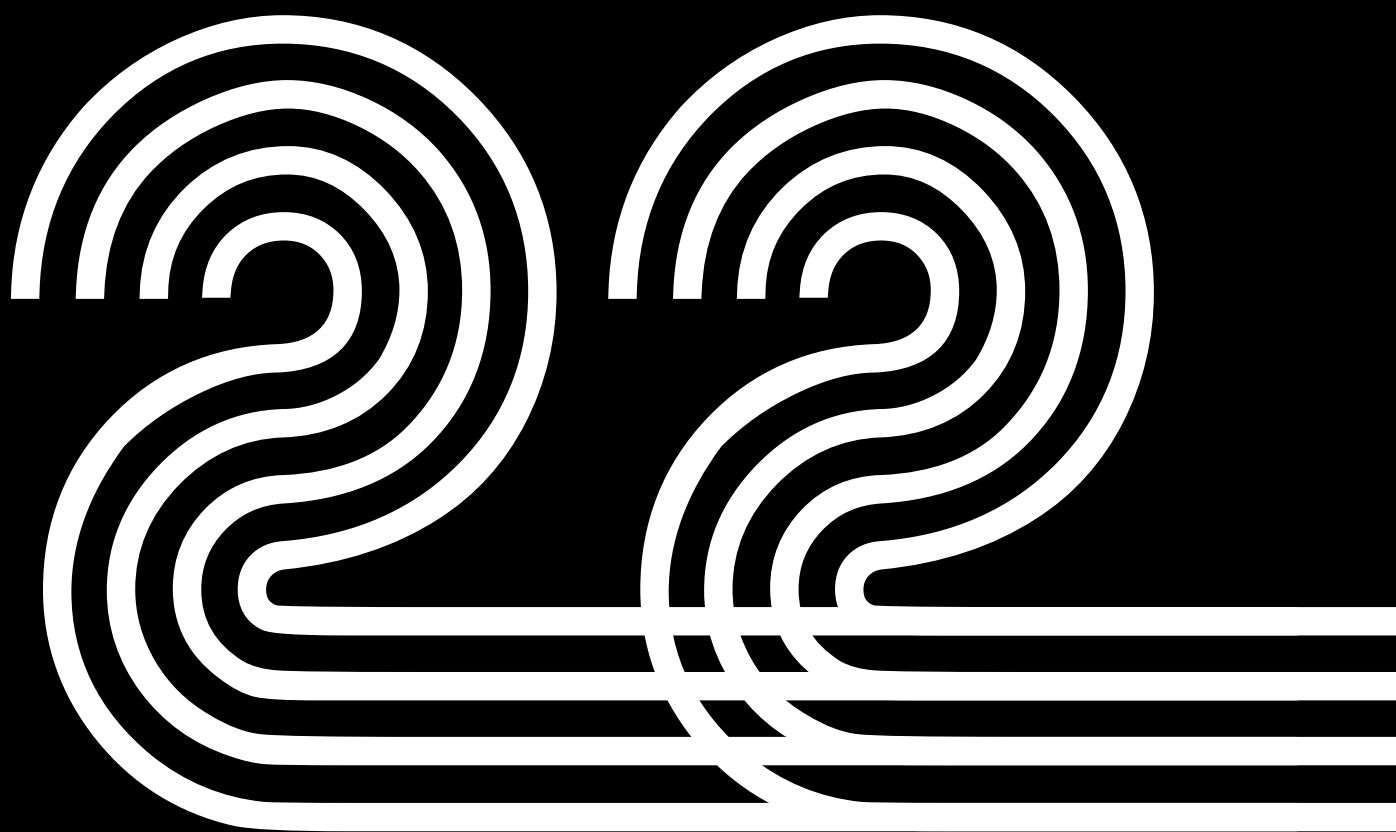

Zvýhodnění
až -60%
z ceny
vstupenky

... divadlo bude!!!

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

pf

... divadlo bude!!!